

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

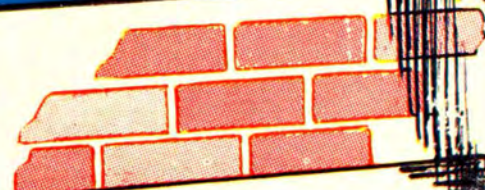
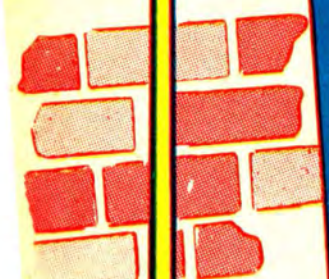
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

...nir...

— Amacımız B. B. dir paşam...

DEV ÇEKİLİŞTE

60

apartman dairesi

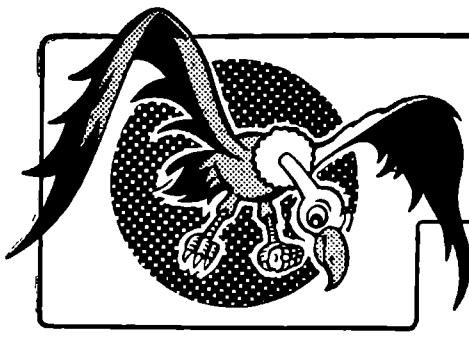
İstanbulda... Feneryolunda... İŞ Bankası İkramiye Sitesinde 60 Apartman Dairesi: Bugüne kadar yapılan ikramiye çekilişlerinin en büyüğü olan **Dev Çekiliş**'te İş Bankasının dağıttığı Apartman Daireleri yaz ve kış zevkle oturacağınız hayalinizdeki aile yuvasıdır. Bu çekilişte 60 Apartman Dairesinden başka; 5 tahlili yüzer bin lira, 5 tahlili elliser bin lira, 10 tahlili yirmibeşer bin lira, 50 tahlili beşer bin lira, 1000 tahlili biner lira kazanacaklardır. Ayrıca 35 000 tahliliye de para ikramiyeleri dağıtılacaktır. **Dev Çekiliş**teki İkramiyelerin tutarı tam 7 MİLYON liradır.

TÜRKİYE

BANKASI

PARANIZIN...
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİDİR

AK BABA

Yıl: 42 Cilt: 7 Sayı: 51 • Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ • 17 Aralık 1964

Bir başbakanın iyimserliği

BİR Başbakanın demecini okudum gazetelerde. İyimser bir demeci bu: «İçinde bulunduğumuz günler, âlem ne derse desin, asla fena günler değildir» diyordu Başbakan...

Kimdi bu mutlu devlet adamı?.. Fransız Başbakanı mı? İngiliz Başbakanı mı? Alman Başbakanı mı? İsrail Başbakanı mı?

O kadar uzaklara gitmeyiniz. Bu Başbakan -ben bu satırları yazarken- Çankaya köşkünde huzur toplantısına giden İsmet İnönü'dür!

Sayın Cemal Gürsel'in başkanlığında, bütün parti liderleri ile huzur arama giden başbakanımız böyle diyor. Hem de «âlem ne derse desin» diye sınırları aşan bir meydan okuyuşla! Hem de «fena günler değildir»in başında bir de «asla» kılıcı çekerek!

Şu «âlem ne derse desin» şu «asla fena olmayan» şu «içinde bulunduğumuz» günleri, fazla eşelemeden, fazla deşelemeden bir gözden geçirelim:

Gece, saatin iki akrebi tam 12 de üstüste gelince, 1965 dünyamıza ayak basarken, Sirkeci garından kalkacak bir tren acaba hangi yabancı diyara, acaba hangi köylerin, acaba kaçınıcı kafilisini ekmek aramağa götürcektir?

Açlıktan kurtulmak için sınır dışına can atanların sayısı galiba 200 bini aştı.

Bunlar, işçi kurumlarının kimliklerini defterlere işleyerek yolcu ettiği vatandaşlarımızdır. Bir de şu satırları okuyunuz:

«Geçim sıkıntısı çeken güney doğu köylüleri, pasaportsuz olarak Lübnan'a kaçmaktadırlar. Sayıları şimdilik 20 bin kadar. Günden güne artıyor!»

Bunu ben söylemiyorum. Gazetelerde okuduğum bu demec, Dışişleri Bakanlığı sözcüsünün ağzından çıkmıştır.

Eh, öyle ise, 30 milyon vatandaş, sayın İnönü'nün müjdesiyle coşarak birbirimizi kutlayalım:

«İçinde bulunduğumuz günler, âlem ne derse desin, asla fena günler değildir!»

Sınır dışına can atanlar, yalnız açlar, yalnız çıplaklar, yalnız topraksızlar mıdır?

Amerika'nın atom bilginleri arasında parlayan Türk mühendisleri var.

Dünya hastahanelerinde isim yapmış Türk doktorları var.

Yabancı üniversitelerde kürsü sahibi Türk profesörleri var.

Bu yabancı göklerde işiyan yıldızlarımıza bakarak, geliniz hep birden, göğüslerimiz gurur ile kabarıp, seslerimiz heyecanla titrek, bağıralım:

«âlem ne derse desin, içinde bulunduğumuz günler, asla fena günler değildir!»

Okulun girmedeği, öğretmenin girmedeği, doktorun girmedeği, elektriğin, suyun, traktörün girmedeği bölgelerde, karanlığın adı «nur» olmuş, gericinin adı, yobazın adı, kara cahilin adı «Nurcu»..

Uzayın fethedildiği çağda, fethed-

demediğimiz kendi dünyamıza bakarak, şark'ın tükenmez iyimserliği içinde bir daha avunalım:

«İçinde bulunduğumuz günler, âlem ne derse desin, asla fena günler değildir!»

Yine elimize bir gazete alıp başlıkları gözden geçirelim:

«Dış ticaret açığımız 2,5 milyar lira... Dört milletvekilinin daha dokunulmazlığı kaldırılacak... 25 milyon liralık turizm kredisi hatâlı dağıtıldı... Mali polis devlete 35 milyon lira sağladı... Tıp fakültesi öğrencileri dersleri boykot etti... Kabinde yedi bakan değişecek!»

Kalemi masamın üzerine bırakıyor ve elimi -yüzümde İnönü'nün mutlu gülüşü ile- 30 milyon vatandaş uzatıyorum:

«âlem ne derse desin, içinde bulunduğumuz günler, asla fena günler değildir!»

Yumruğum şakağımda düşünüyorum:

Dağ başında eşkiya eksik değil. Haydi onun adı üstünde: Dağ başı!.. Ama Beyoğlu caddesinde de it eksik değil... Şişli meydanında da hırsız eksik değil... Sinema kapısında da karaborsacı eksik değil!

Düşüncemizin yönünü değiştirelim: Belediye meclisi üyeleri, son toplantılarında, saat başına 46 lira almışlar!

Bu şehir meclisi, Akbaba idare evinin bulunduğu, Doğan Kardeş basımevinin bulunduğu, bir turistik otelin bulunduğu ve sıra ile büyük apartmanların bulunduğu Klod-Farar caddesine ancak üç günde bir çöpçü uğratan belediyenin meclisidir ve bu saati 46 liralık üyeleri, böylesine bir Belediye meclisinin üyeleridir!

Unutmayınız ki, saati 46 liralık Belediye Meclisi üyelerinin çocuklarını okutan ilkokul öğretmenlerinin aylığı 280 liradır!

Bir saate 46, bir aya 280 lira!

Sayın İnönü'nün hakkı var:

«âlem ne derse desin, içinde bulunduğumuz günler, asla fena günler değildir!»

Kıbrıs mı dediniz? Hiç unutulabilir miyim onu?.. Bakınız, dışişlerimizin galiba bitkisel bir hayat yaşayan başkanı bile unutmadı. Nerde ise Cemal Hüsnü Taray'sız, Selim Sarper'siz, Kasım Gülek'siz bir iyi niyet heyeti, Afrika ormanlarından Çin seddine kadar, çiğnenen haklarımızı savunmaya ve turistik bir gezi ile avunmağa çıkacak!

Yeni yılın bu mutlu başarısı ile coşarak şimdiden birbirimizi kucaklayabiliriz:

«İçinde bulunduğumuz günler, âlem ne derse desin, asla fena günler değildir!»

Düşük iktidar yıllarında, yabancı sermayeyi koruma kanunu hazırlanırken, saçlarını, bağımsızlığımız uğruna Lozan'da ağartmış İsmet Paşa'nın kopardığı çıgıklar, hâlâ tırmık tırmık kulaklarımdadır. Muhalefet lideri, aşırı bir allerji ile: «Amasyadaki elma bahçelerimizin bile yabancı ellere düşeceğini» haykırıyordu.

Şimdi, yabancı sermayenin sunduğu bir bardak gazozdan dostumuz Amerika'ya döviz veriyoruz. Yarın, Vehbi Koç'un kaldıracağı köpüklü bir kadehten, merhum Tekel'in ruhu için birayı da böyle içeceğiz!

Öyle ise, onlar ıslak dudaklarındaki lezzeti, bizler de kuru avuçlarımızdaki hayreti yalayarak hep bir ağızdan tekrarlıyalım:

«İçinde bulunduğumuz günler, âlem ne derse desin, asla fena günler değildir!»

Fıkırayı bilirsiniz belki:

Düşman orduları sınırı aşmış, padişah, saray penceresinin önünde, yumruğu çenesine gömülü, gözleri uzaklarda, düşünüyor.

Harem ağası, tatlı bir üzümlükle yavaşa fısıldamış:

— Padişahım...

— Ne var lâla?

— Bütütün bu karşıkı dağlar sızın mı?

— Evet lâla...

Harem ağası, gözleri sevinçle nemli:

— Niçin üzülüyorsunuz öyle ise efendimiz, demiş, düşman hududu biraz geçti diye!

Padişah, dudagında acı bir gülüş, ellerini göğze açmış:

— Allahım, şu arabin aklını bana ver de bir gececik rahat uyuyayım!

Yooook, biz «İçinde yaşadığımız günler, âlem ne derse desin, asla fena günler değildir» diyen sayın Başbakanımıza karşı öyle bir şey söyleyemeyiz. İsmet Paşa, içinde yaşadığımız günlerin nasıl günler olduğunu, en az, ama en az bizim kadar bilir. Onun için, büyük devlet adamımızın aklını küçümsemek haddimiz değildir elbet.

Bizim gücümüze giden nedir, bilir misiniz?.. Kendilerinin bizim aklımızı bu kadar küçümsemesi!

PARTİ TESANÜDÜ

adnan veli

HACI, küçük kadehlere, kay-
nıya kaynıya pekmez ren-
gini almış çaydan birer
parmak koyduktan sonra, üstü-
nü, teneke semaverdeki kaynar
su ile doldurdu. Çay kadehle-
rinden her birinin yanına ikişer
kesme şeker koyup kadehleri
tepsiye dizdi. İçice beş tabağı
da eline alıp, camın önündeki
masaya gitti:

— Afiyetle için Ağalar!.. dedi.
Tavşan kanıdır bunlar..

Çayları, «Ağalar»ın önüne te-
ker teker dizdi. Sonra, içi izma-
rit dolu sigara tablasını alıp,
bitişik masadan boşunu koydu.

Pencerenin önündeki masada
altı kişiydiler. Bir tanesi (Nay-
lon Osman) uçayları tuttuğu
için çay içmiyordu. Vezir Adem
(Kasabada ona Rezil Adem de
derlerdi) şekerin birini kadehe,
birini cebine attıktan sonra:

— Gatiyen bu iş yürümez, de-
di. Bizimkiler gene purtokol im-
zalamışlar.. Kime danıştın da
imzaladın bilâder?.. Biz mâdem-
kileyin millî iradeyik, siftah bi-
zim dedüğümüz olur!

Mestan Eskioglu (Öbür adıyla
Kene Mestan):

— Sen o gader ağnarsın o iş-
lerden, dedi. İmzalamayınan ne
olurmuş? Noter purtestosu mu
çekicekler?.. İmzayı atarım, ar-
dından da bildiğimi yaparım.
Zaten imzayı atmasan, zorunan
attırırlar. İmzadan gorkulmaz
oğlum..

Kel Yusuf (Öbür adıyla Ya-
malı Yusuf) Mestan'ı tasdikledi:

— Helbetteee!.. İmzadan ne
çıkarmış?.. Biz, vakti zamanıyın-
an Ziraat Pangasına da kaç se-
fer imzayı atmıştık.. Ne oldu?..
Hava... İmzadan ne çıkar oğ-
lum?.. Bizimkiler imzadan da,
möhürden de gorkmazlar. Eski-
den de Reisicumhur Başkanı
Cemal Gürsel, bir kaç sefer bi-
zimkileri imzaya çıkarmıştı. Ta-
vuğun gerisi tövbe tutar mı
len?.. Yuvarlak masa didiler, bi-
zimkiler imzayı bastı! Dört köşe
masa didiler, bizimkiler gine im-
zayı bastı! Tahta masa didiler,
bizimkiler gine imzayı bastı! Demir
masa didiler, bizimkiler gine im-
zayı bastı! Bizimkiler, masa im-
zasından gorkmaz gay-
rı.. İmzayı da basar, möhürü de
basar. Esas bizimkilerin gork-
tukları, Ratyonun marşları.. Za-
baha karşı marş başlamıyor
mu, bizimkilerin her biri çaça-
cak bi delik arıyor!

Tatlı Necati (Öbür adıyla Koç
Yumurtası Necati) lâfa karıştı:

— Len, sen de öküz gibi lâf
gonuşuyon be!

— Ne gibi konuşuyom?..

— Öküz gibi..

— Beri bak, Koç Yumurtası!..
Sen bana nasıl öküz dırsın?.. Biz
burada tümümüz, bir partinin
iftihar adamlarıyız. Birbirimize
hekarret itmenin bi lüzumu var
mı?..

— Ben hekarret itmeyorum
len.. Meşveret ideyorum...

— Öküz diyon len!

— Dirim helbet..

— Len oğlum, sen bana öküz
de dırsın, ayı da dırsın, danga-
lak da dırsın.. Emme parti te-
sanütü içinde dırsın.. Gayfede
diyemezsin bu lâfı.. Parti tes-
anütü nedir, bilmen mi sen?..

— Bilmem..

— Temsil Adana'da kız çaçı-
rıp da evlerine gapamadılar mı?..
Sonradan da gızı iğfal itmediler
mi?..

— İttiller..

— Hah, lâfıma gulah vir şin-
cik.. Gız didiğin iğfal oldu. İğfal
iden, garısını on dakkada boşadı.
Garı da on dakkada boşan-
mıya razı oldu. Yeni gelinin ba-
bası önce razı gelmeyordu, em-
me, o da on dakkada razı geldi.
Boşanma kararı on dakkada ya-
zıldı. Yeni gelinin evlenme kâ-
hatları on dakkada asıldı. Yıldır-
ım nikâhu için, hâkim bilem on
dakkada karar verdi. Belediye
Başkanı Ali Sekici (bir seker,
iki seker, üçüncüde biraz güç
seker) ortadan gayboldu. Polis,
Sekici'yi yirmi kişi ile aradı bu-
lamadı, bir hafta istirahat vir-
miye Belediye doktoru eliyle
goymuş gibi on dakkada buldu.
Zavallı hastanın raporunu on
dakkada verdi. İğfal olan gızın-
an öbür adam on dakkada ev-
lendi, mapustan on dakkada tah-
liye oldu. Eski vazifesine on dak-

kada başladı. Ali Sekici de man-
tar gibi on dakkada meydana
çıktı. Duyan, işiten «Afferum,
aşkolsun ona.. Erkek adam hel-
bette zampara olur» didi. Şincik
Ali Sekici alkışlarının ve şere-
fiyinen vazfesine gidip geliyi..
Nasıl oldu bu işler?..

— Nasıl oldu?..

— İki şeyinen oldu.. Birincisi
parti tesanütüyinen oldu, ikin-
cisi de hukuk devleti meselesin-
den oldu. Hukuk olmasa, hem
Ali Sekici, hem de öteki temelli
hapı yutmuştu emme,, bereket
hukuk var.. Hukukun dışına çı-
kılmaz...

— Ali Sekici istifa idecek de-
yi yazdı gazata..

— Tam buldun istifa adamını..
Millî iradeyinen gelmiş oraya..
Hani seçim oluncek, büyükleri-
miz «Yurttaşlarımızın oyları her
şeyden möhteremdir» dimezler
mi?..

— Dirler ya..

— Hah işte, o möhterem oyla-
rınan işin başına geçen Ali Se-
kiciyi vazfesinden kimse çık-
aramaz.. Bu işler de hep parti
tesanütüyinen olup biter.. Onun
için parti tesanütü deyip de geç-
me.. Parti tesanütü her bi şeyin
başdır..

Hüseyin Baltutan, çayından
bir yudum alırken, başıyla onu
tasdikledi:

— Helbette oğlum.. Parti te-
sanütü olmayıncak heç bi iş ya-
pamaz bizimkiler. Temsil, Genel-

gurmay Başkanı geçende bi met-
tup yazdıydı ya.. O mettuba, sırf
parti tesanütüyinen karşı durdu
bizimkiler..

— He ye.. Ne dimişti o met-
tupta Genelgurmay Başkanı?..

Yamalı Yusuf, Koç Yumurtası
Necati'ye takıldı:

— Genelgurmay Başkanının
o mettupta, sana da çok çok se-
lâmı var..

— Bana mı?..

— Sana ya..

— Len, öküz gibi konuşuyon
deyincek gızarsın değil mi?..

— Gızarım helbet.. Beni nır-
den tanırsın Genelgurmay Başka-
nı?..

— Seni tanımya heç bi hacet-
lik yok oğlum.. Sen geçen dop-
lantıda köylülere karşı ne dimiş-
tin?..

— Ne dimiştim?..

— «Gözlerimin içine hele bir
bakın! Gözlerimden, ne demek
istediğimi ağnamiyor musu-
nuz?..» dimedin mi?..

— Didim..

— İşte Askeriye de «Ben o
gözleri oyarın» deyör..

— Oğlum, gözünün konuşmak
yasah mı?..

— Yasah değil de, senin gö-
zün öküz gözü.. Sen gözlerini bi
sefer ortalıkta dolandırın mıydı,
her taraf tekmil garşıyor..

— Benimkisi öküz gözü de,
seninkisi ne gözü?..

— Guzu gözü!

— Yisinler öyle guzuyu!.. Bi
insan gözüyinen konuşunce,
bunun ganunda mücazatlığı ola-
maz. Hukuk devleti deyî goma-
rızlar mı bu işin adını?.. Delil
olmayınca heç bi adama ceza
virilemez. Temsil, geçen, İstan-
bul'da ressam bi gadınınan hey-
keltraş bir adam yakalanmışdı,
gazatada okumadın mı?..

— Ne sebebe yakalanmışdı?..

— Kadın evliyimş, bi de goca-
sı varımş. Gocası hariçteyiken
heykeltraş, gadını gendi evine
gotürmüş. Gocası da gizlicene
gollamış, garısıynan öbür ada-
mı.. Gice, heykeltraşın evine
varmışlar, oturup güzalcene ra-
kılarını içmişler. Rakıdan sonra da
alentiriği söndürüp yatağa gır-
mışlar.

— Eeeee.. Sonra?..

— Dur, patlama, diyne eşşoğ-
lu.. Hemen ağzının suyu akma-
sın!

— Sen ağnat..

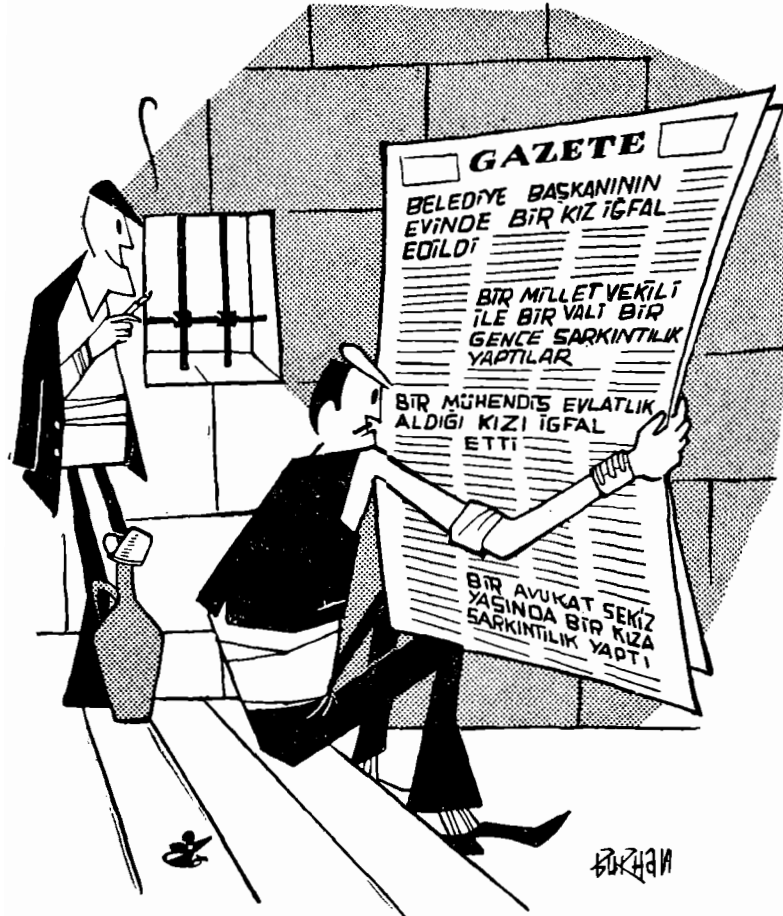
— Sonracığma, hariçte goca-
sı, polislerinen gözetlemiş evi..
Alentirik garardıktan yarım za-
hat sonra, polis evi basmış. Ada-
mınan gadını, bi yatakta cıbulah
yakalamış..

— Gocası, garısını vurmuş
mu?..

— Nasıl vurur be?.. Polis var
yanında.. Adamınan gadını ya-
kalayıp zina ittiler diyerekten
atliyeye virmişler.

— Atliye ne yapmış bunlara?..

— Adam dimiş ki «Biz, zabaha

— Ulan okumuşlar bize taş çıkartıyor be!..

Binbir gece masalı!

garşı, bi yatakta cıbalah yatar-
dık emme, gardeş gibi yatardık.
Ara yerde yastık varıdı» dimiş..
— Yastık mı varımış essah-
tan?..

— Varımış ya.. Arada yastık
oluncak suç olmuyor.. Emme
yastık olmayınca, ikisi de hapi
yutardı vallaha..

Bu işe, Kene Mestan'ın aklı
yatmadı:

— Beri bak, dedi. Bi suç işlen-
mesin diye mi yastığı yatağa al-
mışlar, yoğsam o işte bi kolay-
lık olsun diye mi almışlar?..

— Ne sebebe aldıklarını bile-
mem. Emme atliye, sanıkların
ikisini de sel'es bırakmış...

— Nasıl bırakmış?
— Nasıl bırakmış var mı oğ-
lum?.. Zina üzerine delil yok ki..

— Peki, ne sebeb cıbalah olup
yatağa girmişler?..

— Gardeşliyinen girmişler. Eh,
gardeşlik oluncak, suç olur mu?..
Olamaz.. Yataktaki cıbalahlara
hukuk ceza viremeyince, göz-
leriynen gonaşanlara da heç bi
ceza viremez. Ağnadın mı şin-
cık?..

Lâfını bitirmemişti ki, dışarı-
da, tabanca sesine benzer müt-
hiş bir gürültü koptu. Arkasın-
dan, sanki birkaç el daha ateş
edildi. Masadakiler, birden fır-
ladılar. Bir tanesi, tahta peyke-
nin altına attı kendini. Yamalı
Yusuf, kahve ocağının arkasına
koştı. Rezil Adem masanın altı-
na büzüldü. Hüseyin Baltutan
baygınlık geçiriyordu.

Kahveci Hacı, dışarı koştı.
Kahvenin öteki müşterileri, Hü-
seyin Baltutan'ın suratına bar-
dakla su serperlerken, Hacı, du-
rumu öğrenmiş, geri döndü:

— Ulan, ne itoğlu it insanlar
var şu dünyada, dedi. Halk Par-
tisinin şoförü Muzur Ziya, yan-
daki yokuştan ciple inmiş de,
kontağı kapamış arabada.. Ek-
sozmuş patlıyan.. Tevekkeli Mu-
zur Ziya dememişler hergeleye!

Adnan VELİ

Geçmiş zaman

Ne dostun hatırı var, ne ekmeğin, ne tuzun,
Yazılıyor sadakat vâdi üstüne buzun.
Kafanı yorma işi düşünüp uzun uzun,
Dünya nizamı böyle: Şimdi yıl uğursuzun!
Dedemiz devrindeymiş iyi inançlar meğer,
«Geçmiş zaman olur ki hayali cihan değer!»

Bu seyahatta kandık gösterişe, yaldıza,
Sonunu düşünmeden hemen gösterdik rıza,
Şoför kaza yapıyor, otomobil ârıza,
Kırkbuçuk Maşallah aldığımız bu hız!
Ustam beni azarlar ikaz edersem eğer,
«Geçmiş zaman olur ki hayali cihan değer!»

Bin çeşit süprüntüyle tıkanmış refah yolu,
Bu follukta çok cevher yumurtlamış eloğlu,
Meydan boş sen de konuş el gibi deli dolu,
Hâlâ yukarılardan iş umar Anadolu!
Beklemekten herkesin yüreğinde bitti fer,
«Geçmiş zaman olur ki hayali cihan değer!»

Kimi insanın üstü, kiminin ağzı kokar,
Kimi insan vardır ki anadan doğma sakar!
Yarım hocanın vâzi çürük imanı yıkar,
İnşallah dillerini eşek arısı sokar!
Bey şapkasını eğer, uşak boynunu eğer,
«Geçmiş zaman olur ki hayali cihan değer!»

Huzur çağına ermek olmuyor bize nasip,
«Habibullah» sayılan blsek ne biçim «kâsıp»
Çoğunda boyla kibir mâkûsen mütenasip.
En doğrusu çekilmek selâm sabahı kesip!
Çünkü beş para etmez hepsinde kelle, ciğer,
«Geçmiş zaman olur ki hayali cihan değer!»

Bizim soyumuzda yok ne Evliya,, ne Nebi,
Ama belli oluyor leb denince leblebi!
Birin gözünü doymaz, birinin dolmaz cebi,
Kimler yaydı ülkeye bu zararlı mezhebi?
Nerde kaldı adamı adam eden o değer?
«Geçmiş zaman olur ki hayali cihan değer!»

Salâhaddin KUTLU

Akbaba, okuyucularına
bir genç kız takdim ediyor
bugün. Adı, kendisi gibi:
Cici!

Cici, çağımızın bütün
özelliklerini ve bütün gü-
zelliklerini toplamış bir
kız.

Biraz hoppadır, biraz
uçarıdır. Çevresine mete-
lik vermez. Ama sahiden
altın kalpli bir kızdır Cici.

Akbaba'nın 1965 progra-
mı yazı, çizgi, roman, re-
simli roman, polisiye mi-
zah romanı, imza, imza,
imza, çok şey var...

Bir tanesi de Cici!

Cici ile Akbaba'nın yıl-
başı sayısında tanışacak
ve onu sahiden sevecek-
siniz.

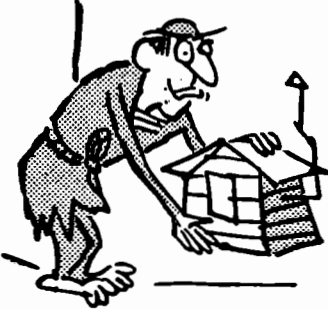
Akbaba'nın:

1965

Yılbaşı sayısı 28 sahife
ilâveli olacaktır.

Sevdiğiniz bütün kalemler
ve fırçalar Akbaba'nın
yılbaşı sayısı için çalışıyor.

BİR GECEKONDU HİKAYESİ

C:Z

Zavallı Necdet!

ZAMAN zaman Akbaba'da hicivleri ve mizah şiirleri çıkmış olan şair Necdet Atılğan ölmüş!.. İnanişması ne zor bir gerçek!

Bu satırları, soyadı gibi atılğan bir hiciv şairimizi kaybetmenin acısı içinde yazıyorum.

Necdet, koşma tarzındaki şiirleriyle hece veznini iyi kullanan şairlerimizdendi. Mizah ve hicivde ise hem aruzu kullanmıştır, hem heceyi... Altmışına yaklaşan yaşına ve şişman denebilecek vücuduna bakmaksızın, o, hâlâ genç olmanın, hareketli olmanın şevki içindeydi. Hele tatlı mizahı, acı hicvi ile herkesin ilgisini canlı ve uyanık tutar, dosta, düşmana kendini sevdirdi.

Hiç dinmeyen bir ilham bolluğu içinde hayatının son gününe, son dakikasına kadar sanat heyecanını kaybetmeyen Necdet'in, şiirimizde ve hiciv alanında daima hatırlanması gereken bir yeri bulunduğuna inanıyorum.

Şu bir tek koşması bile onun ne kadar içli bir şair olduğunu gösterir:

Koşma

Önünde diz çöküp ona içimi
Açmak istiyorum, açamıyorum.
Yanıp yakılırım diyerek, ondan
Kaçmak istiyorum, kaçamıyorum!

Bu sevdıyla gönlüm Viranbağ gibi,
Hicran hastasıyım, derdim dağ gibi,
Ateş-i aşkı bir çerağ gibi
Saçmak istiyorum, saçamıyorum.

Feleğin yıkmalı meyhanesini,
Taşlara çalmalı peymanesini,
Mihman olmak için, dost hanesini
Açmak istiyorum açamıyorum!

Bir şaşkına döndüm, bilmem nideyim?
Halimi kimlere ayan edeyim?
Bir başka diyara uçup gideyim,
Uçmak istiyorum, uçamıyorum!
Hicivlerine gelince: O da büyük pîrimiz
Eşref'ten feyzalmıştır. Bunların bazıları ya-
yınlanamaz. Öylesine açık saçık şeylerdir. Ba-
zıları da «Zülf-ü yare» dokunur. Galiba bun-
dan dolayı ağzı yanmış olacak ki şöyle diyor:
Nerden eserse essin, rûzîğâre dokunma,
Yar zülfüne dokun da, zülf-ü yâre dokunma!

O, böyle söyler ama, yeri gelince huyun-
dan vazgeçmez, tekrar kaleme sarılır. Sonra
yazdıklarını en yakın dostlarına okur, ken-
disi de uzun uzun gülerdi!

İstanbul Belediye Başkanlığını fahri ola-
rak yapmak isteyenlerin müracaatta bulun-
duklarını iştirmiştir. Bir gün elinde bir dört-
lük gelir:

Niye ücret verimiz Başkana bilmem, şaşarım,
Beldenin bütçesi yıllardır açıkken, darken?
Hiç akıl kârı değil, gayret-i millîye ile
Parasız hizmete istekli olanlar varken!

Vaktile vazife gördüğü Bucağa bağlı bir
ilçede Sinan isminde bir tanıdığı, onun şiir-
leri için: «Beni tatmin etmiyor» demiş. Şair,
onu, aynı ilçede Râfi Bey adında iri kıym
birisine havale eder:

Yeri geldikçe gıyabımda Sinan Bey der imiş:
«Beni tatmine onun kudreti gelmez kâfi!»
İtiraf etmeliyim, ben onu tatmin edemem,
Yapsa yapsa bunu ancak yapar üstat Râfi!

Bu keskin kalemin yumuşacık, ipek bir
kalbi vardı. Bir güzel şiir okunurken, bir duy-
gulu beste söylenirken, kaç kere gözlerinin
bulutlandığını görmüşümdür.

Aruzun tellerinden kopmuş şu tek mısra
bile, onun ne ince bir gönül adamı olduğunu
gösterir:

Ekmele oynamak ne demektir, bilir misin?

Necdet Atılğan'ın bütün ömrü Anadol-
da, bucak müdürlüklerinde geçmiştir. Son
vazifesi de buydu. Arnavutköy bucak müdür-
lüğü..

Onbeş gün kadar önce, Akbaba'ya son
uğrayışında, arkadaşlara, acı acı gülerken:

— Talihe bakın talihe, demiş... Kuruçeş-
meye döndükten sonra Akıntıburnuna geldik!

Gözlerim yaş içinde onu anarken, hatırı-
ma, bütün bizden önceki kuşağı ağlatmış bir
romanın adı geldi kalemimin diline: Zavallı
Necdet!

Hamdi AKALIN

— Nihayet bizim Alicik de huzura kavuştu!

BOLULU AŞCI

— Geçmiş olsun, beyim.
— Mapusa düşmeyen kişi a-
damdan sayılmaz... Bu da ge-
çer!

— Avukatın haram yiyenine,
hâkmin avradına rastlamazsan,
on yılda yakayı sıyrırırsın.

Basın suçundan girdiğim ce-
zaevinde, bu tatsız teselli gün-
leri geçtikten sonra, orada tek
suçlu olarak benim bulundu-
ğumu, geriye kalanların sadece
«Bir cahillik» etmeleri yüzün-
den kapısı bulunmayan bu bi-
nanın içine tıkdıklarının öğren-
miş oluyordum. Soruma hepsin-
den aynı cevabı alıyordum:

— Neden yatıyorsun?

— Hiliç, cahillik işte. Karının
ağzına iki tokat atmak durur-
ken, iki kurşun attık. Yallah ko-
dese...

— Ya sen, sakallı dayı?

— Bizimki de cahillik. Sınırı-
mı aştı. Şehere gitmek için üç
saatlik yol tepmek, abukata,
mahkemeye çıkmak lâzım. İş
kestirmeden halledelim dirken,
kaatil olup yedi seneyi kabakla-
dık.

— Bıyıkları yeni terlemeye
başlamış delikanlı, senin başına
da gelenler cahillikten değil mi?

— Kızı istettim. Babası: «O
baldırı çıplak oğlan avucuma,
kızımın değeri kadar para saya-
maz», demiş. Biz de tuttuk, ca-
hillik edip, para yerine herifin
alınına kurşunları saydık.. Mah-
kemelerin suçlu olarak yakala-
yıp, içeriye tıktığı, kaatil, hırsız,
yankeci diye bir şahıs yoktu.
Bütün kararlar, anlattıklarına
göre, sadece «cehalet»i mahkûm
ediyordu.

Önüme titrek elleriyle yemek
tabağını süren Bolulu Hüseyine:

— Aşçıbaşı, yatanlar içinde
böyle zanaat sahibi tek kişi yok.
Cehalet kılık mı değiştirdi yok-
sam?

— Önce, kokuludan bi tane
tosla, dedi. Ben cigara kullan-
mazdım. Amma o koku yok mu?
Tıpkı Zeynebimkine benziyo...

Verdiğim Çamlıcadan bir ne-
fes çektikten sonra anlatmaya
başladı:

— Esker olunca, Ezircana sev-
kiyat ettiler. Bir gün bölük ko-
mutanı beni çağırdı:

— Ulan, dedi, nerelisin sen?
— Boluluyum. Bolunun köy-
lüğünden.

— Madem ki Bolulusun, bu-
günedek ne halt etmeye söyle-
medin.

— Kusura bakma, gomutanım,
cahillik...

— Bolulu olduğuna göre eyi
aşçısıdır da.

— Ben köyde çobanlık, bedel-
lik ederim. Ömrümde aşçı dükkâ-
nına girip de karnımı doyurmuş-
luğum yok.

— Sus ulan, lâübalilik istemez.
Şimcik Alayın gazinosuna aşçı-
başı gideceksin.

— Pişirdiğim yemeği kediler
bile yiyemez, komutanım!

— Lâf yok... Doğru alaya. As-
kere geldiniz mi ilk işiniz za-
naatınızı gizlemek oluyor. Akşa-
ma kadar güneşin altında yat
kalk etmek, mutbaktaki pinekle-
mekten daha kolay mı geliyor
sana?

Biraz daha üstelesem, bir ca-
hillik edip, işi daha kötüye va-
dıracağım. Boyun büküp, soluğu
alay gazinosunda aldım. Orada-
kiler «Mensur Bolulu aşçıbaşı
geldi» diye elime kepçeyi tutuş-
turup, önüme kazanları sürdüler.
İçimden:

— Ülen garip Üsen, gele gele
başına bu iş de gelecek miydi?
Doğacak başka melmeket kalma-
dımıydı da, Boluda körolası göz-
lerini açtın? Diyordum..

Böyle düşünerekten bulaşık
yıkayan birinin yanına sokul-
dum:

— Beri bak, hemşerim, dedim.
Ben ömrümde yemek olarak,
sadece ekmeği ayrına doğrama-
sını bilirim. Şimdi ne halt ede-
yim? Mutbağı terk itsem, vatan
haini, asger kaçağı diyecekler
bana...

O, benden daha dertli imiş:

— Ben, dedi, İstanbulun en
büyük, en löküs lokantasında
usta iken, asger oldum. Yalnız
42 çeşit salata, 70 türlü çorba
bilirim. Kimseye dîğnetemedim.

— Nerelisin? diye soruyorlar,
daha:

— Sürmene... der demez, kur-
naz kurnaz gülüyorlardı:

— Hedilii, Karadenizden aşçı
çıkmaz. Bize mantar yutturma!

Bu yüzdən bulaşıkçılığı bile
zor ele geçirdim. Benim pişire-
ceğim yemekleri yiyeceklerin eldi-
venleri bulunmalı. Yoksam, ye-
meğin lezzetinden, farkına var-
madan, parmaklarını da yiye-
nlerden mensuliyet kabul itmem!

Herif hızar gibi karşıma çık-
mıştı. Ben tabakları yıkamağa,
o da yemekleri pişirmeğe başla-
dı. Kaç defa löbetji subayı, Alay
kumandarı beni bulaşık yıkar-
ken gördükleri halde, işi çakalla-
madılar. Ellerini sabunladıktan
sonra mutbağa giriyor, sırtımı
sıvazlıyorlardı:

— Yaşşsa be aşçıbaşı. Buraya
girdiğindenberi ağzıma tadı
yerine geldi. Aşçı Bolulu oldu
mu iş deniyor.

Terhis olana kadar dalgayı
çaktırmadık.

Teskereyi alınca, Sürmeneli-
den epeyce yemek öğrenmiştim.
İşin içinde Bolululuk da olduk-
tan kelli, köyde kim durur gay-
ri. Tuttuk bi cahillik daha edip,
şeherde lokanta açtık. Sen bir
çoban parçasısın, esnaflık neyl-
ne? İşler fena gitmiyordu. Geç-
nip gidiyordum. Günün birinde
lokantaya 3—4 tane kravathı bey
geldi. İçlerinde en kalantör ola-
nı:

— Yemeklerin yanına, löküs
salata isterim, dedi. Sürmeneli-
nin öğrettiği Rus salatasını al-
layıp, pullayıp, masasına oturt-
tum.

— Kaldır bu çoban salatasını,
dedi, esnaf olsan, müşterinin kıl-
lığına göre yemek karsun. Ben
dağlı değilim.

Ama ben de eski görgüsüz çö-
ban değildim artık.

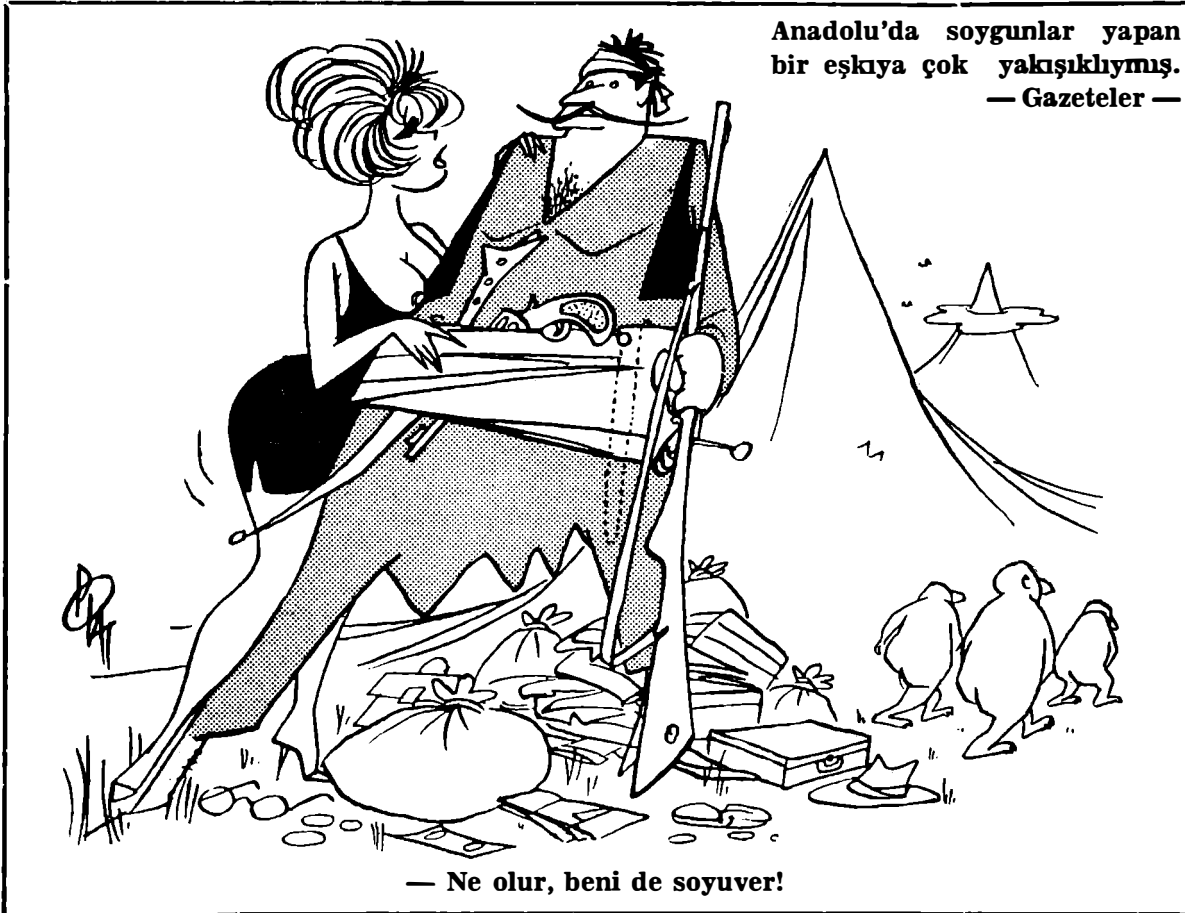
— Bu Rus salatasıdır, dedim.
Kibarlık taslamadan önce, ça-
talına aldığın malın ismini öğ-
ren.

O çoban, dedi, ben Rus diye
direttim. Usta aşçı olmuştun
kaç para eder, cahil olduktan
sonra. İş karakola sürüklendi.
Karakolda herif, salatayı orta-
dan yok edip de, beni Rus ile
karşı karşıya bırakmadı mı!..
Bende o zaman şafak attı. Yanın-
daki arkadaşları da komserer:

— Aşçı ile Rus dedi, başka
kelâm etmedi, deyiverince, bi-
zim kavga salatadan çıkıp, siya-
sete doğru yöneliverdi.

— Ver şu kokuludan bi tane
daha. Köyde yolumu gözleyen
Zeynepten nettup aldım: Önce
mahsus selâm iderim, diyo, bir
abukat buldum. Koca öküzü sa-
tıp parasını avucuna saydımmy-
dı, iş tamam. Mahkemede Rusun
yanına salatayı da kodurtup,
seni damdan kurtaracak.. Bir ca-
hillik edip de, mapusaneden fı-
lar edeyim deme...

Burhan ESEN

Anadolu'da soygunlar yapan
bir eşkıya çok yakışıklıymış.

— Gazeteler —

— Ne olur, beni de soyuver!

PAZARTESİ :

Milliyet yazıyor:
«Melen'e göre 1965, talihli yıl olacak»

Niçin talihli olacak, neden talihli olacak, nasıl talihli olacak? Orası pek belirli değil...

Zannederiz ki bu iyimserlik gizli bir remile dayanıyor... 1965'in rakamlarına teker teker bakınız:

«Bir» «Dokuz» daha «On».. Altı» daha «On altı».. «Beş» daha «Yirmi bir»..

Yirmi biri üçe bölün «Yedi» çıkar. Yedi ise remilde uğurlu rakamdır.

Herhalde Maliye Bakanının 1965'i uğurlu sayması buna dayanıyor!

SALI :

Kıbrıs'ta bulundukları sırada «Türklerle silâh ve yiyecek kaçırdıkları için başları belâya giren iki İsveçli subaya iki kanarya gönderecekmiz.

Bu bir çift kanarya Türk demokrasisindeki belli başlı iki partiyi temsil ediyor olmalı...

Gerçekten de bizim demokrasiimizin olsun, partilerimizin olsun, siyasilerimizin olsun kuşa benzer bir tarafları vardır.

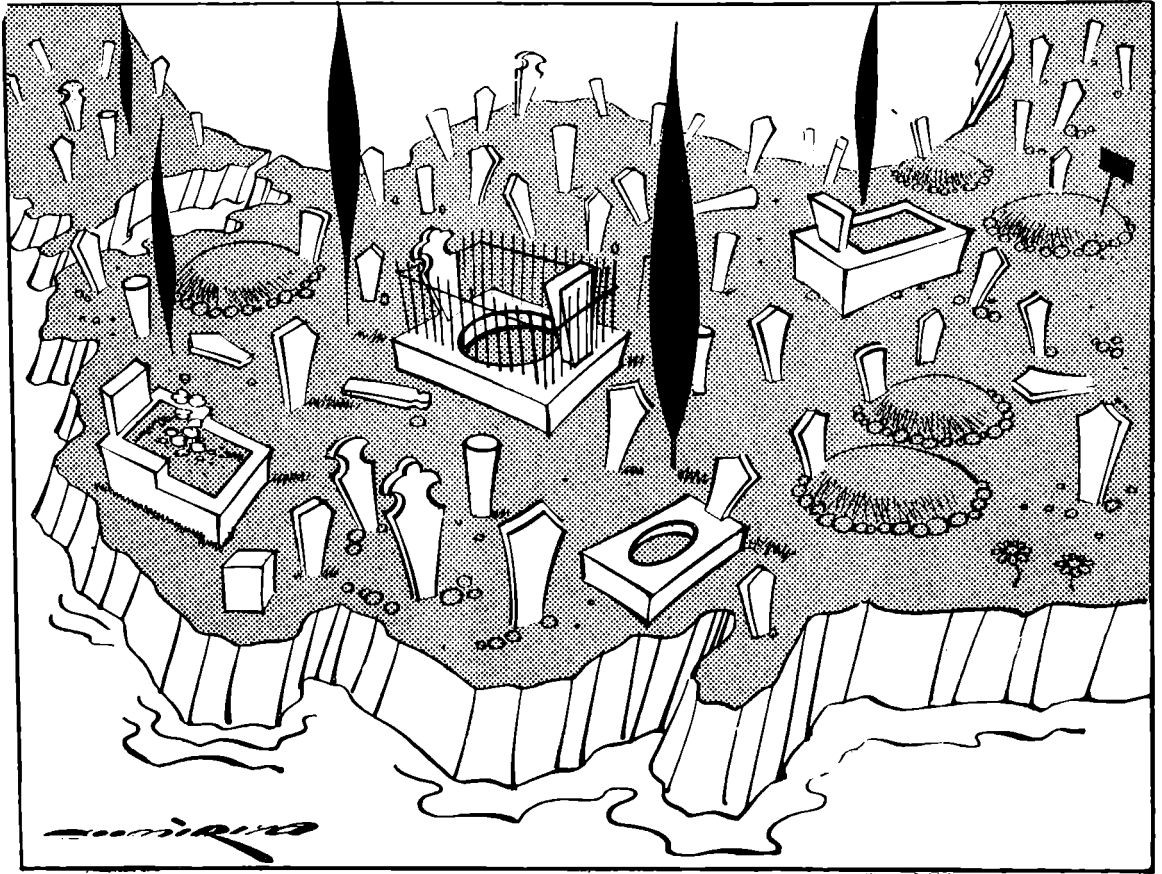
Ancak bu kuş kanarya değil Nasreddin Hoca'nın kuşudur.

ÇARŞAMBA :

Bir A.P. mebusu ile bir vali, polis okulunda okuyan bir öğrenciye ahlâk dışı teklifte bulunmuşlar.

Bu başlığı görünce ilk aklımıza şu geldi; acaba birini göstererek:

— Bir punduna getir de git şu adamı yakalayıp karakola götür ve ıslat mı. dediler.

Anadolu!

Kızdıkları bir zavallının peşine mi salmak istediler? Sinirlendikleri biri için jurnal mı yazmasını istediler?

Havadisi okuyunca öğrendik ki A.P.'li milletvekili ile vali polis adayından çok daha özel bir şey istemişler...

Ve birden uyandık. Şayet bizim aklımıza gelen teklifler yapılsaydı, bu olay gazetelere «Ahlâk dışı teklif» olarak geçmezdi.

Malûm ya bizi memlekette insanların hiçbir şekilde güvenliği, polisin namus diye önem verdiği yeri kadar bile değerli değildir.

PERŞEMBE :

Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Mehmet Ali Aybar:
— Demokrasimiz, ciddi teh-

likelerle karşı karşıya, demiş. Olamaz.

Tehlike'nin de kendisine göre bir asaleti vardır. Gayri ciddi şeylerin üstüne doğru gelip de karşı karşıya kaldığı zaman ciddi olma ihtiyacı duymaz.

Onun için bizim demokrasiimiz de, karşısındaki tehlikeler de daima gayri ciddi olarak yüzyüze sırtıp sırtıp dururlar.

Dünyanın halimize kahkahayla gülmesi bundandır.

CUMA :

Tekirdağ valisine izin verilmiş.

Gazeteler yazmıyor ama galiba kendisine özel olarak polislerden fazla bir şey istemesi de ayrıca ikaz yollu bildirilmiş.

CUMARTESİ :

Bir sosyete kadını ev soy-maktan sanık.

İmkânı yok sosyete kadını değildir o.

Bu çeşit isnatlarla sosyete-i töhmet altında bırakmamalı...

Sosyete kadını soyamaz, soyunur!

PAZAR :

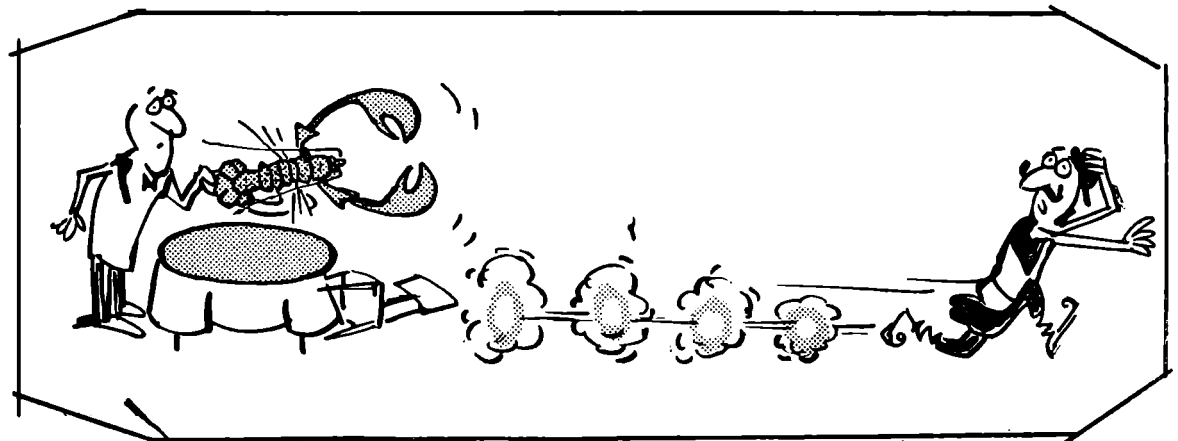
Çok zengin kişiler arasında fikir alanında da kendisini göstermeye özenenler çıkıyor ve bazı yayınlar yapıyorlarmış ama bu yayınlar tutmuyormuş.

Bir yazar:

— Para fikir sahibi olmaya yetmez, diye yazıyor.

Evet ama:

— Fikir sahibi olmak da, para sahibi olmaya yetmiyor.

Yazısız

— İyi artist, ama çok pahalıya satıyor kendini.. Son filmi için on bono, yirmi çek, beş lira da peşin para verdim!

KUR!

Anadan doğma bir körün gözleri, başarılı geçen bir ameliyattan sonra açılmıştı. Sargılarını çözen hemşire işini bitirdikten sonra sordu:
— Nasıl, beni görebiliyor musunuz?

Adam baktı ve gülümsedi:
— Teşekkür ederim, görüyorum...
Ve şimdiye kadar gördüğüm kadınların en güzeli sizsiniz!..

NE DİNLİYORSUN

Devrin en meşhur piyanistinin konseriydi. Sanatkarın bir hayranı, ön sırada kendinden geçmiş dinlerken arkasında oturan bir karı-koca durmadan konuşup hafif seslerle gıllüşüyorlardı. Bir ara dayanamayıp döndü:

— Bir şey anlaşılıyor, dedi. Beriki kaşlarını çatarak kalın bir sesle:
— Allah Allah, diye söylendi, karıma söylediklerim sizi alâkadar eder mi?..

Hergün perşembe

Adamın birini çıldırdığı için tımarhaneye kapatmışlardı. Yataktan kalktığı her günün perşembe olduğunu söylüyordu. Doktor onun bu haline şaşarak sordu:

— Niçin her günün perşembe olduğunu söylüyorsunuz?
Deli, gülümsedi.

— Karım, her perşembe beni yalnız bırakır ve annesine giderdi. Şimdi bakıyorum, karım ortalarda yok. Demek ki bugün perşembe!..

İPİN UCUNDA...

Hapishaneden yeni çıkmış, arkadaşına niçin mahkûm olduğunu anlatıyordu:

— Doğrusu çok az şey yaptım, böyle aylarca hapsedilmek için ortada bir sebep yok...
— Nasıl bir şey?
— Canım, yerde bir ip gördüm, eğilip aldım...
— Sahi bu kadar mı?
— Şey... Aksilik bu ya, ipin ucunda bir inek bağlanmış!

Hiç düşünmemiş...

Arkadaşı sordu:
— İki kız kardeşlerle evlendin, karını baldızından nasıl ayırd ediyorsun?
Beriki cevap verdi:
— A, sahi... Bak hiç düşünmemiştim...

— Anlaşılan Tanrı beni tek yaratmış!..

Zor

Çok yorgunum, uykusuzum,
Karyolama uzanmak zor.
Nerde kaldın yine kuzum?
Beklemek zor aranmak zor,
Bulamayıp kıvranmak zor.

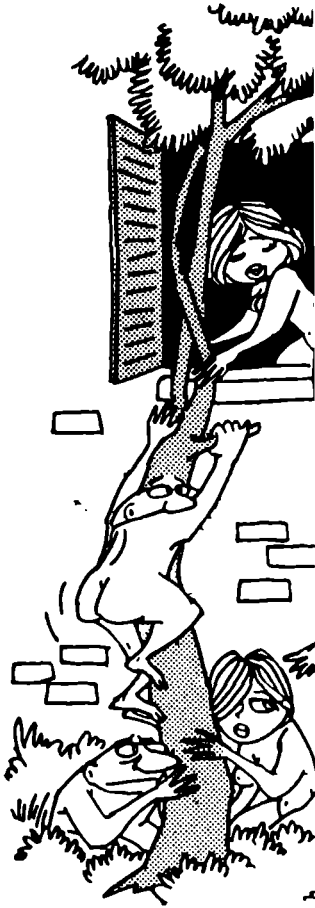
Daldım sessiz bir akşama,
Karanlıklar sindi cama.
Bu ev benim evim ama
Aışmak zor, barınmak zor,
Aışmayıp kıvranmak zor.

Son vermiyor gün çileme.
Gel de bahta diş bileme!
O hayalden bu âleme
Birden bire taşınmak zor,
Taşınırken kıvranmak zor.

İş ters gitti günden güne.
Mahkûm muyuz hep sürgüne?
Şarap içip üç öğüne
Serhoş serhoş sallanmak zor,
Sallanarak kıvranmak zor.

Yakın deriz, ırak geçer.
Kele şimsir tarak geçer.
Dostlar senle matrik geçer.
Aldanırın aldanmak zor,
Aldanarak kıvranmak zor.

Turizmi teşvik için otellere baskı

— Korkmayın po

Dedikoducu

Kadın çalan telefonu yerinden aldı.
— Ah Şükrançığım sen misin?.. Sanmaz hayretinden donup kalacaksın.
— Şey.. Ben Şükran değilim ki...
— Yok canım, sahi mi?.. Peki ama Boğul.

Arkadaşını ziyarete gitmişti. Kapıyı açtı.
— Ne o, jimnastik mi yapıyorsun, dedi.
Beriki, bikkun, cevap verdi:
— Alay edilecek zaman değil: hayatı Arkadaşı gülerек cevap verdi:
— Canım, kendini asmak isteyen b...
Tavandaki içini çekerek söylendi:
— Denedim ama, az daha boğuluyordum.

İşler

Sevdik yaşı geçiğini.
Bulduk insanın çiğini.
Yedik kader dipçliğini.
Bile bile taşlanmak zor,
Taşlamp ta kıvrınmak zor.
* * *

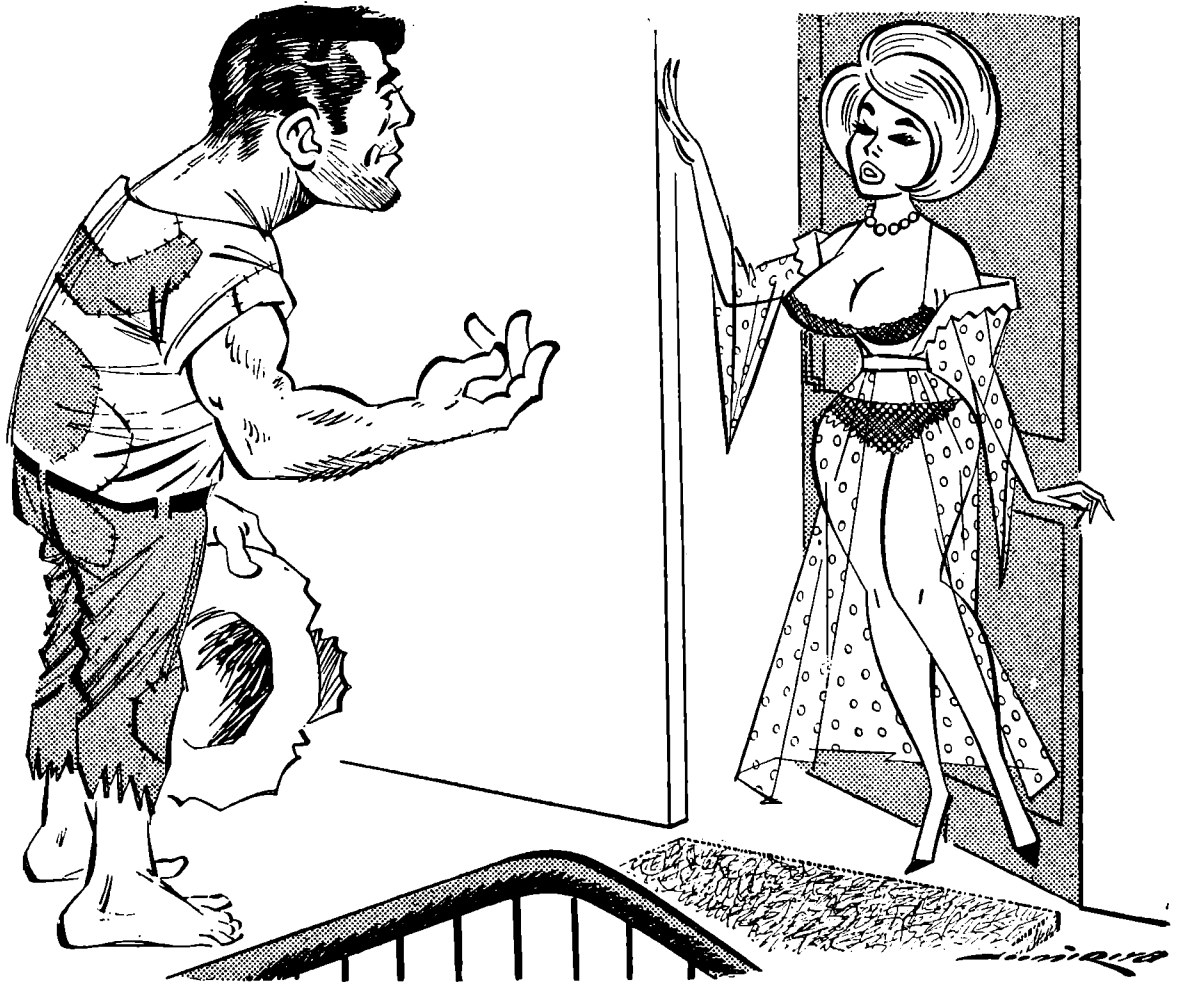
Unuttuk devri, mekânı,
Kapanmış vefa dükkânı.
Para gibi bir imkânı
Eldi edip kullanmak zor,
Müflis olup kıvrınmak zor.
* * *

Şuna değmiş, buna değmiş.
Geç keşfettim sebep neymiş:
Eğer cepte harçlık «Mafiş»
Aşkta bir hak savunmak zor,
Aksız kalıp kıvrınmak zor.
* * *

Genç değilsen zorun neye?
Yaşlı benzer bir keneye.
Şöylesine bir sineye
«Kekâh!» diye yaslanmak zor,
Yutkunarak kıvrınmak zor.
* * *

Sevda değil bir tütsü bu.
İyisi bu, kötüsü bu.
Gönüllerin ütsü bu.
Kırıktan sonra uslanmak zor,
Ümit kesip kıvrınmak zor.
Salâhattin KUTLU

ar yapılmayacak. — Gazeteler —

— Açım... Susuzum... Çıplağım... Bekârim!.. Merhamet bayan!

ACABA ?

Birinci adam:
— Sizi bir yerden gözüm ısı-
rıyor, acaba Viyana'da bulundun-
muz mu?
İkinci adam:
— Hayır, bir yanlışlık olacak,
Viyana'ya hiç gitmedim!
Birinci adam:
— Ben de, öyleyse başka iki
insan olacak!...

* * *

KİMMİŞ ?

Aslan balta girmemiş orman-
da gürurda dolaşırken karşısına
çıkan bir kaplana sormuş:
— Söyle bakalım, buranın kralı
kim?
Kaplan, mütevazı:

— Sızsınız efendim, diye cevap
vermiş.

Aslan, memnun gezmesine de-
vam etmiş. O ara bir fil görmüş,
ona da aynı suali sormuş. Fil
hiç sesini çıkarmadan hortumu
ile aslanı belinden kavrayıp bir-
kaç kere havada salladıktan son-
ra yere fırlatmış. Aslan doğru-
lup yelesini silkeledikten sonra:
— Canım, demiş, senden ne-
zakette bir şey sordum. Cevabını
bilmiyorsan bu kadar kaba ha-
reket etmeğe ne lüzum var...

ÇARE

Yeni çırak dolaptaki gri pudra
şişesini görerek eczacıya sorar:
— Bunu ne istedikleri zaman
vereceğim?
— Bu, diye eczacı cevap ve-
rir, reçetede doktorun yazısı o-
kunmadığı zaman işe yarar...

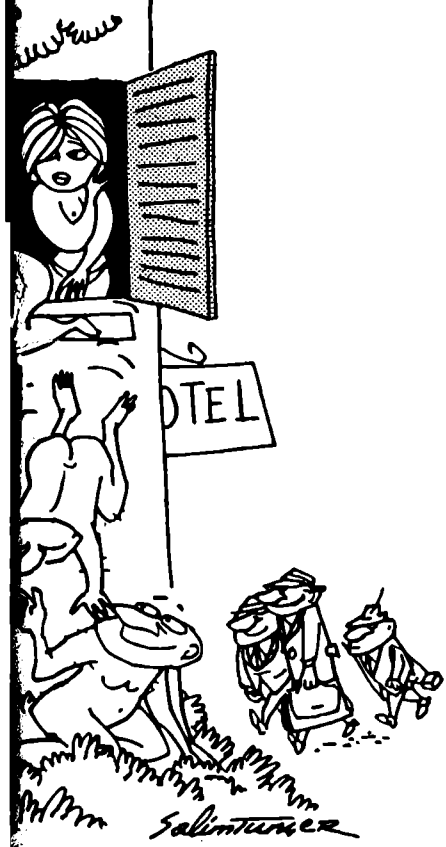
YARDIM

Adamın biri, karısını başka biri-
nin kolları arasında yakalayınca çi-
leden çıkar.
— Bana ihanet haa?. Bu ne alçak-
lık, bu ne vicdansızlık, bu ne...
Kadın şaşkıncı kekeler.
— Fakat kocacığım, bu kadar si-
nirlenecek ne var?.. Bu bey sadece
senin babz olabilmen için bize yar-
dım ediyor!..

* * *

YALNIZ SENİ

Genç kız nişanlısına sordu:
— Güzellik mi, yoksa akıl mı
senin için daha önemlidir?
Genç adam sualin nereye da-
yanacağını anlamıştı.
— Canım, diye cevap verdi,
ben yalnız seni seviyorum!

ler değil, turistler!

un üzüntüsü

ayecanlı bir kadın sesi şöyle diyordu:
yle müthiş bir haberim var ki, duyar duy-

en şimdi o müthiş haberi kime söyleyim?
ama için
ça kendini kolundan açmış olduğunu gördü:
ş sordu.

wmıyorum, kendimi astım...

kundan asar...

im!

— Orada ıslanmayın, gelin kızlar şemsiyemin altında ıslanın, sevaptır!

GÜZEL olduğu kadar saf bir kadındı. Doğup büyüdüğü köyden başka bir yer bilmiyordu. İlk kocası zengindi ve ilk göz ağrısı olduğu için onu çok seviyordu. Ölümünden sonra başkası ile evlenmeyeceğine söz vermişti kendi kendisine...

Fakat köyün çapkın erkekleri, onun gibi güzel ve saf bir du-lu rahat bırakırlar mı hiç? Ni-hayet, peşinden ayrılmayan bir çiftçi ile evlenmekten başka çare bulamamıştı.

Kocasının evde olmadığı bir gün, yol kenarında durmuş, ge-lip geçeni seyrediyordu.

Bir aralık, üstü başı perişan, kan ter içinde bir gencin kendi-sine doğru geldiğini gördü.

Genç adam, yüzüne merha-metli gözlerle bakan, kadının yanına çökerken:

— Madam, dedi, çok susadım, bir bardak şarabınız var mı?

Köylü kadın, bu yorgun deli-kanlıya:

— Elbet, dedi, buyrun, bizim ev şuracıktı.. Yer, içer ve biraz dinlendikten sonra yolunuza de-vam edersiniz...

Genç adam, Paris'ten geliyor-du. Bütün parasını orada yeyip bitirdiği için kasabasına yaya olarak dönmek zorunda kalmış-tı. Böyle bir teklif canına min-netti.

Elinden geldiği kadar misafi-rini ağırlayan köylü kadın, ye-mek arasında sordu:

— Nereden geliyorsun deli-kanlı?

Genç adam içini çekerek:

— Cennetten geliyorum, dedi, cennetten, Paris'ten!

Kadının gözleri sevinçle par-ladı:

— Cennetten mi?.. Geçen sene

Cennetten Gelen Adam

ÇEVİREN:
Selâmi M. Yurdatop

ölen rahmetli kocamın gittiği yerden ha?..

Ve yanına daha fazla sokula-rak ilâve etti:

— Allah aşkına bana ondan bahset, orada ne yapıyor benim kocam Moris?

Delikanlı, karşısına çıkan fır-satı kaçırmadı:

— Kocanız Mösyö Moris çok iyi madam, dedi. Birkaç saat ev-vel cennet bahçelerinde beraber geziniyorduk...

Köylü kadın, geniş bir nefes aldı:

— Öyle mi?.. Buna ne kadar sevindim bilsen!.. Durumu na-sıl?... Bir kefen içinde, çıplak bu dünyadan göç etmesine mâni olmadığım için acaba kızmış mı bana?..

Açıkgöz delikanlı kaşlarını çatı:

— Hem de nasıl?.. Parası olma-dığı için yeni bir şey de alama-mış... Titriyor zavallı!..

Kadın, büyük bir günah işle-miş gibi başını önüne eğdi:

— Evet, o hususta kabahatli-yim... Çok kabahatli!

Ve elini delikanlının omuzuna koyarak ilâve etti:

— Söyle arslanım, cennete bir daha gidecek misin?

Delikanlı başını salladı:

— Tabii, tabii.. Bu hafta için-de tekrar gideceğim madam!..

— Güzel kardeşim, ne olur, bana bir iyilik yap, sevaptır.. A-damcağızı soğuktan korumak için birkaç parça esvap vereyim de ona götürürüm..

Genç adam, önündeki şışeden bardağına şarap doldururken:

— Başüstüne yengeciğim, de-di, ne istersen ver bana, mem-nunlukla götürürüm, öyle sevi-necek ki rahmetli...

Köylü kadın ayağa kalktı. Bü-yük bir valize iki şapka birkaç gömlek, bir iki çift çorap, yün fanilâ, ayakkabı doldurup verdi. Avucuna da bir kese gümüş pa-ra sıkıştırdı:

— Belki lâzım olur, harçlık et-sin!

Valizi eline alıp keseyle de ce-bine indiren delikanlı, köylü ka-dının duaları arasında yoluna devam etti.

Köylü kadın, akşam eve dö-nen ikinci kocasına olanları an-lattı ve ilk kocasına gönderdiği eşyaları saymaya başladı.

Adam, deliye dönmüştü. Hazır-lanan yemeğe bir tekme atarak dışarıya fırladı ve atına binip,

çalakamçı, o açıkgöz gencin pe-şine düştü.

Çok geçmeden yetişmişti. Fa-kat genç adam daha önce onu, görmüş ve elindeki valizi yol ke-narındaki çalılar arasına atmıştı.

Çiftçi, delikanlının elinde bir şey göremeyince sordu:

— Evlât elinde kocaman bir valizle buralardan geçen bir gen-ce rastladın mı?..

Delikanlı, başını salladı:

— Evet, evet, birkaç dakika evvel gördüm. Şu karşıdaki or-manın sol tarafına saptı.

Bunun üzerine çiftçi, hemen atından indi. Ayakkaplarını çı-kardı ve atın yularını delikanlı-ya uzatarak:

— Rica ederim, dedi, ben ge-linceye kadar şu atı tut.. Dönün-ce sana bol bahşış vereceğim.

Ve ormana doğru koşmağa başladı. Gözden kaybolunca, de-likanlı sakladığı valizi ve çiftçi-nin ayakkaplarını alıp ata bindi ve rüzgârla yarış edencesine u-çup gitti.

Biraz sonra geri dönen çift-çi, atının, papuçlarının ve deli-kanlının yerinde yeller estiğini görünce, çılgına döndü... Küfü-rün bini bir paraya, kâh karısı-na, kâh kendisine söverek evin yolunu tuttu.

Karısı, kapıda el sallıyordu ona:

— Nasıl... Yetişebildin mi bari?..

Çiftçi, öfke ile homurdandı:

— Üstelik atımı da verdim...

Kadın, neşe içinde, kollarını açarak kocasını kucaklamağa koştu:

— Hay Allah razı olsun sen-den... Şimdi delikanlı cennete daha çabuk ulaşır?..

Türkiye İş Bankası'nın Kültüre Yeni Bir Hizmeti:

Toplu biyografi ile birlikte manzum tercüme

Mevlânadan Seçme Kübailer

Türkiye İş Bankası Şubelerinden temin edilebilir

M. Nuri Gençosman

TÜRKİYE İŞ BANKASI çeşitli yayınlarıyla kültürün de hizmetindedir

(Faal: 10667—236)

Londradan :

Demir parmaklık!

Geçenlerde Londra'daki okulardan birinde uyur-gezer bir çocuğun yatakhane penceresinden 10 metre aşağı düşmesi üzerine, idare, o oda camının dışına demir parmaklık geçirmeye karar vermişti.

Birkaç gün önce ise gene Londra'da bir üniversitede 20 yaşlarında bir kızın geceleyin odasına bir adamın alması yüzünden okul idaresinin o kıza ait odanın penceresine demir parmaklık koyma kararı aldığını okudum.

Uyur-gezer olayı hadi neyse.. Binde bir olan bir şey...

Ama okul idareleri, tek başına «uyur-gezer»lerden başka bir de başkalarıyla «gezer-uyur»lar için demir parmaklıklar koydururlarsa, Londra modern bir hapisaneye döner!

Mağrur olma pašam!

General de Gaulle, iki yıl önce Atınayı ziyaret ettiğinde, bir Fransız karikatüristi generali Olimpos dağlarından kopup gelen bir Tanrı gibi Akropol üzerinde çizmişti.

De Gaulle'nün kendisini ne kadar büyük gördüğüne dair yeni bir fıkra dolaşiyor son günlerde Londra'da:

Efendim, geçenlerde İngiliz Başbakanı Willson cennette Tanrı huzuruna çıkmış... Ve, dileğine karşılık, Tanrı ona İngilterenin nükleer devlet olarak ileri tükelerden biri olmasını sağlayacağı vaadinde bulunmuş.

Sonra Johnson kendini Tanrı huzurunda gördüğünü ve Amerika'nın dünyada en büyük nükleer devlet olarak liderliğe devam etmesinin sağlanacağı vadisini kopardığını söylemiş.

Bunun üzerine General de Gaulle'e Tanrı huzuruna çıkıp çıkmadığı sorulmuş. O ise şu cevabı vermiş:

Dün akşam ben de oradaydım, fakat onlara böyle bir vatte bulunduğumu hatırlamıyorum!

Mavi küf!

Londra'nın havası ve rutubetinden ötürü güneş ışınları burada çok kıymetli.

O kadar ki refah gören ve görmeyen evler der gibi güneş gören ve görmeyen odalar diye çok sıkı bir ayırın yapıyorlar.

Hakları yok değil... Biz transistorlu radyomuzu güneş görmeyen odamızda bir süre bırakınca ne görelim?... Pillerin hepsi de mavi küfler içinde kalmış.

Güneşsizlikten buraları hadi neyse mavi küfler içinde... Ama ya bizim güneşli memleketimizi tembellikten mavi küf hastalığına boğmamıza ne dersiniz?

Göz rengi

Kuzeylilerin neden hep yeşil veya mavi gözlü oldukları merak edilir ya?..

Bence sebebi pek meçhul değil... Güneşsizlikten, bünyenin yaptığı küf gözlerinin rengine vuruyor da ondan!

Bulsanız...

Bir Japonya bir İngiliz, değişik adetleri hakkında görüşüyorlarmış, aralarında...

Japonların güneşe tapmasıyla hafif alay eden İngiliz Japon cevap vermiş:

— Güneşi bulsanız siz de taparsınız ya!..

Reşit Aşcıoğlu

Kadın âşıktı sırsıklam,
Erkek de öyle!..

Bir akşam geç vakit
Otelde...

Kadın odanın sol köşesinde,
Önce mantosunu sonra esvabını çıkardı.
Erkekse odanın sağındaydı;
Ceket, pantol ve ayakkabılarını
Rastgele fırlatıp attı...

Kadın yatağın soluna oturdu
Ve... soyundukça soyundu...

Erkek de öyle!
Yatağın sağında ve aceleyle

Çıkardı
Üstünde kalanları...

Kadın yatağın solundan,
Erkek yatağın sağından
Yorganın altına kaydılar!
Kadın büyük pembe abajuru,
Erkekse gece lâmbasını
Söndürdü;
Kadın sağına,
Erkek soluna
Döndü.

Kadın uyudu beş dakika içinde...
Erkek de öyle!

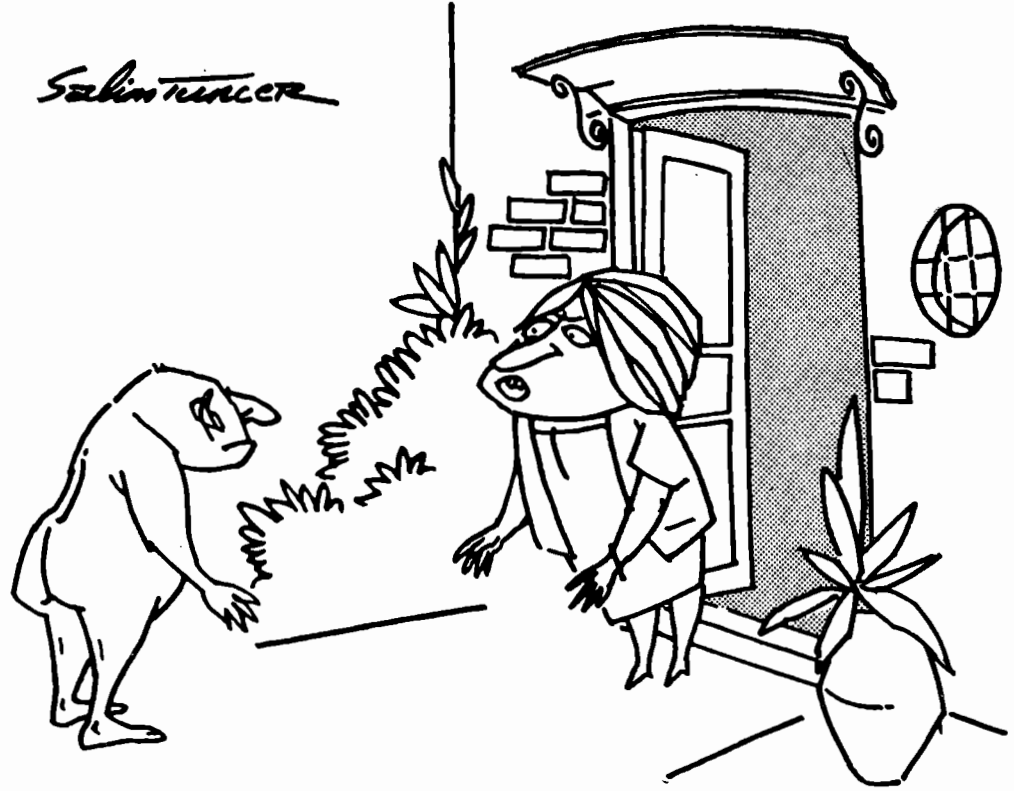
Kadın İstanbul'da Park-Otel'de,
Erkekse Ankara'da Bulvar-Palas'taydı...

Yoksa,
Yoksa... Siz ne sandınız?!

Samiramis Aydınlik

Beyoğlunda bir sosyete kulübü her hafta bakara gecesini yapıyor..

Sakın tuncer

Bak ... ara!

ISABET

Oin Oin İsviçre mizahında aptal bir insana verilen addır. İşte böyle bir Oin Oin arkadaşına:

— Karımla ben, can sıkıntısı nedir bilmiyoruz, diyordu. O kızdı mı eline ne geçerse kafama atıyor, isabet edince çok seviniyor, isabet etmeyince de ben çok seviniorum!

İncelik!

Prens Kamitz yanında ölümünden bahsedilmesinden nefret ederdi. Şatoda herkes bunu bilir ve ona göre hareket ederdi. Bir gün Prens çok yakın dostu Baron Binder öldü. Zeki sekreteri ona bu haberi şöyle verdi:

— Baron Binder'i hiçbir yerde bulamıyorlar!

SAAT KAÇ?

Bowdet kasabasında, her gün saat onbir sularında bir adam, P.T.T. merkezine telefon ediyor ve tam saati soruyordu. Bu olay her gün böyle aylarca sürdü gitti. Gene bir gün telefon çalıp ta memur karşısında aynı adamı bulunca merakla sordu:

— Her gün muntazaman saati niçin soruyorsunuz? Çok merak ediyorum doğrusu!

— Gayet basit! dedi adam, her gün fabrikanın saat 12 de yemek düdüğünü çalıyorum, onun için tam saati bilmem gerek!

— Sahi mi dedi memur büyük bir hayretle! Hay aksi şeytan, biz de saatimizi sizin düdüğünüze göre ayarluyorduk, şimdi ne olacak?...

ÖBÜR DÜNYA

Aynı apartmanda oturuyorlardı, soyadları da aynıydı, yalnız birinin adı Georges ötekinin adı René idi, Georges'un Afrika'da avlanmak için gittiği bir zaman René hastalanıp öldü, göz yaşları içinde gömdüler... Georges karısına Afrika'dan bir telgraf gönderdi, postacı şaşırıp René'nin dul karısının kapısını çaldı, telgrafi alan zavallı kadının gözleri hayretle açıldı: «Yolculuk iyi geçti. Burada dayanılmaz bir sıcak var!..»

Kadınlar

Adam arkadaşına merakla: — Niçin aynı yaştaki erkek, kadından daha genç gösterir. Öteki güldü: — Otuz yaşındaki kadın kırkındadır da ondan.

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

Tarihte Mizah

İspatlanan tez!

OTUZBİR Mart olayından sonra Harbiye Nazırı Salih Paşa'nın başkanlığında bir Askeri Şûra kurulmuştu. O sırada Türkiye'de bulunan Goltz Paşa da bu Şûra'nın onursal başkanıydı. Toplantılara, çoğu vakit, Salih Paşa'nın yerine o katılırdı.

Bir gün bu şûra yine toplanmıştı. O günkü toplantıda Mahmut Şevket ve Nazım Paşalar da bulunuyorlardı. Tam konuşmalara başlanmıştı ki, içeriye bir görevli girmiş; Nazım Paşa'ya bir ziyaretçisinin kendisini görmek istediğini bildirmişti. Bunun üzerine paşa yandaki odaya geçmişti.

Toplantıda, hükümet merkezinin değiştirilip değiştirilmemesi meselesi tartışılacaktı. Ünlü Alman generali; İstanbul'un üstün güzelliğinin, eğlence imkânlarının çokluğunun memur ruhuna gevşeklik verdiğini, hele şehrin dağınık bulunuşunun ulaştırma yönünden sakıncalar doğurduğunu söylüyor, zamanın yolları harcandığını belirterek:

«— Meselâ Çamlıca'da, Boğaz'da, Ada'da oturan bir devlet adamının evinden işine işinden evine gidip gelmesi ortalama dört beş saat alıyor; bu böyle olunca da pek çok görevlinin işine ayırdığı zaman çok kısalıyor; diyordu. Bu kadar az çalışmakla devlet işlerini gereği gibi yürütmek imkânsızdır, iyisi mi payitahtı hem eğlencesi az olan hem de ulaştırma güçlüğü bulunmayan bir yere, meselâ Eskişehir'e nakletmek çok yerinde olacaktır.»

Bu düşüncenin lehinde ve aleyhinde olanlar vardı; herkes birer birer söz alıyor, görüşlerini açıklıyorlardı. Çoğunluk Goltz Paşa'nın karşısında idi. İstanbul'u bırakmak hemen hiç birinin işine gelmiyordu.

Tam bu tartışmalar devam ederken, ziyaretçisiyle görüşmesini bitiren Nazım Paşa, tekrar salona dönmüş ve Alman generalinin yanındaki yerini almıştı. Ama oturur oturmaz da yeleğinin üst cebinden altın saatini çıkarmış - sanki kendisi yokken savunulan görüşü ispatlamak istemiş gibi - Goltz Paşa'nın yüzüne bakarak:

«— Ooo!.. demişti, saat hayli olmuş yahu; malûm ya ben Boğaz'da oturuyorum. Sarıyer vapurunun vakti yaklaşıyor; artık bugünkü toplantıyı tatil etmek nasıl olur dersiniz?»

Generalin düşüncesinde ne kadar haklı olduğuna pek güzel bir örnek teşkil eden bu söz üzerine, başta o olduğu halde, bütün üyeler kahkahalarla gülmeğe başlamışlardı. Bu arada yalnız Nazım Paşa, şaşkın ve biraz asabi onlara bakıyor:

«— Allah, Allah!.. Niye güliyorsunuz yahu? Bu sözde gülünecek ne var?»

Diye soruyordu.

RAMİZ

— Hanımefendi, evrak takip eder gibi üç senedir peşinizdeyim. İstanbul sokakları gibi gündün güne harap oluyorum. Halbuki sizden şehir plânı gibi ses seda çıkmıyor.. Yoksa Asma Köprü plânı gibi asıldık mı?..

Eski Şiirde Mizah

İstanbul kasidesi

İkinci Meşrutiyet devri mizah dergilerinden (Edey Yahu) da «Nedim'in İstanbul'una bugünün Kasidesi» başlıklı mizahi bir kaside yayınlanmıştı. Aradan elli yıldan fazla geçmiş olmasına rağmen, İstanbul'un dertlerinin bugün de pek değişmemiş olduğu, bu şiirden anlaşılmaktadır:

Bu İstanbul'da yangından korunsak ta siper âteş,
Su âteş, ekmek âteş, lokma âteş, kahveler âteş.

Nasibi sanki tarihen de yangından açılmıştır;
Tünel âteş, tren âteş, tramvayla sefer âteş!

Oyunlar muhtekir insanımı tasvire nâkâfi,
Ev âteş, ücret âteş, arsa âteş, hâli yer âteş.

Kömürler muhtekir kalbiyle hemreng-i abusetir;
Fes âteş, fesçi âteş, aşçı duzahtan beter âteş!

İçersen köprü başında Çukur nam kahveden bir çay,
Çay âteş, garson âteş, usta-kalfa serteser âteş.

Karaköy'de yemişçiden geçerken bak, nasıl harlar;
Tutuşmuş elma, armut, portakal, hurma birer âteş!..

Muhacirler cevami'de soğuktan hiç donarlar mı?
Emanetle devair, hem bedesten, bahr ü ber âteş...

— Şehsüvar —

Edebiyatta Mizah

Dut yemiş bülbül

TANZİMAT devri şairlerinden Kâzım Paşa, eski şiiri savunan, Tanzimatla birlikte yurdumuza giren batı etkisini beğenmeyen bir kişiydi. Yine o çağın edebiyatçı ve gazetecilerinden olan Çaylak Tefvik beyle hem çok sevişir, hem de fikir ve zevk ayrılığından ötürü, sık sık tartışırdı. Çaylak Tefvik beyin öyle ilimle, sanatla derinden ilişkisi yoktu ama; yenilikçi geçinir, yeni sanat konusunda her bahis açılıştaki Kâzım Paşa'nın karşısına dikilirdi. Kâzım Paşa, Tefvik Beyin bu tartışmacı halinden sıkıldığı kadar da hoşlanırdı. İki samimi dost, böylece geçinip gidiyorlardı.

Bir gün Çaylak Tefvik Beyin oldukça önemli bir paraya ihtiyacı olmuştu. O sıralarda hayli varlıklı bulunan Kâzım Paşa'ya açılmış, paşa da bunu hemen karşılamıştı. Böylece yakın arkadaşlıklarına bir de (Alacaklılık - Borçluluk) niteliği karışmıştı. Karışmıştı ama aradan kısa bir süre geçtikten sonra da önceleri her konuda paşanın karşısına dikilen, onunla kıyasıya tartışmalara girişen Tefvik beye bir sessizlik çökmüştü. Eskiden onun ak dediğine ısrarla kara derken, şimdi paşa bir konuda tartışmaya niyetlendi mi derhal «Haklısınız Paşa, ben de sizin düşüncenizdeyim.» yollu kendisini onaylıyor, baş sallıyordu.

Kâzım Paşa, hafiften başlayıp zaman geçtikçe artan bu durumdan hiç te memnun değildi. Bu işe önce üzülmeye sonra da kızmağa başlamıştı. Araya giren bu para Tefvik beyin kişiliğini âdeta kemirmiş, eritmişti. Nihayet ne ettiyse, ne yaptıysa bu hali önlemeyeceğini anladı. Bir gün Tefvik beyi yakasından tutup karşısına oturttu:

«— Bana bak Tefvik Bey; diye betelendi. Allahını seversen ya benimle, eskiden olduğu gibi dobra dobra tartışmalara giriş; ya da şu borcunu öde. Sana borç para verdikse günah mı işledik ki beni tek zevkimden yoksun ediyorsun?»

✕

Yanlış tükürme

İranlı ünlü şair ve düşünür Molla Cami'nin çok geveze, çok arsız, yırtık bir tanıdığı vardı. Bir gün bu tanıdığı telâşla Molla Cami'ye gedi:

— Üstadım iyi ki sizi buldum; dedi, bir rüya gördüm de yorumunu rica edecektim.

— Rüyan nedir?

— Efendim, rüyamda Hızır Aleyhisselâmı gördüm, Ağzıma tükürdü. Acaba bu ne anlama gelir?

Molla Cami, gülerек dostuna cevap verdi:

— Anlamını bilmem ama, bana bu işte bir yanlışlık var gibi geliyor. Hızır Aleyhisselâm mutlaka senin yüzüne tükürmüştür; ancak senin ağzın, her zamanki gibi, açık olduğundan tükürük ağzına gelmiştir.

Deri kızı ile Çoban Hikâyesi

Orhan Seyfi Orhon

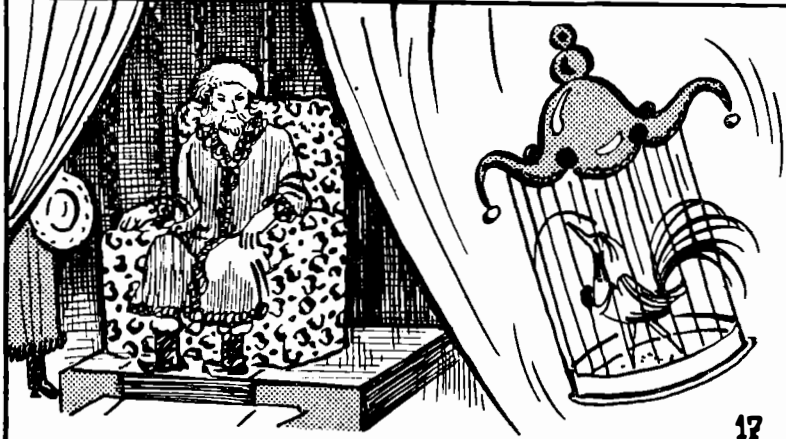
15

Kız der: O da gönüldür,
İncitmeyiniz sakın,
Ben razıyım bırakın.

16

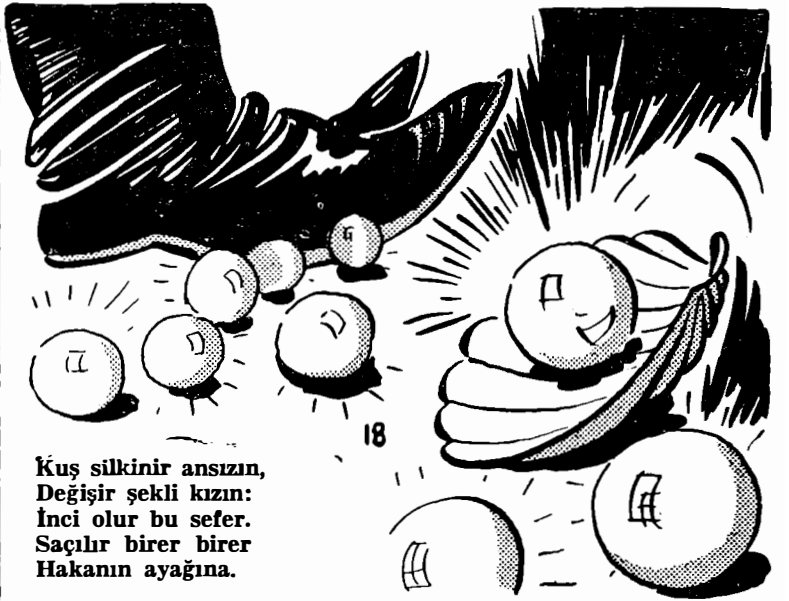
Dururlar kızla çoban
Karşılıklı o zaman..
Silkinince ansızın,
Değişir şekli kızın:
Kuş olur; uçup konar
Hakanın otağına.

17

Çoban bakar, ah eder;
O da bu sihri meğer
Biliyormuş eskiden.
Bir kafes olur hemen,

Bu güzel kuşu alır,
O anda kucığına.
— Bu birinci imtihan.
Bunu kazandın çoban!

18

Kuş silkinir ansızın,
Değişir şekli kızın:
İnci olur bu sefer.
Saçılır birer birer
Hakanın ayağına.

19

İnci yanar ansızın,
Değişir şekli kızın,
Her inci bu sefer de
Bir başka çiçek olur.
Canlanır hemen, yerde
Boş kalan sedefler de

Birer kelebek olur.

Bir yanda, öyle renk renk
Açılırken çiçekler;
Bir yanda, titreyerek
Dolaşır kelekler..

Kafes te her yerinden
Dağılıp düşer hemen;
Bir sedef olur, alır
İnciyi kucığına.
— Bu ikinci imtihan.
Adın ne senin çoban?

20

— Bu sonuncu imtihan,
Tandım seni çoban,
Anladım şimdi kimsin!

Sen, beni ta eskiden
Sevip sonra terkeden
Vefasız sevdigimsin.

Bunu artık iyi bil:
Eş olmam mümkün değil
Sen gibi vefasız.

21

Çoban; gözünde yaşlar,
O zaman nakle başlar,
Macerasını kıza:
«Sevda, o bir peridir,
«Karar etmez yerinde.
«Gönül ki serseridir,

«Dolaşır izlerinde.
«Sevda, o gizli bir ok,
«Görünmez kanatmadan.
«Kavuşmanın tadı yok,
«Ayrılığı tatmadan.

Bitmedi

BİR MİRASCI BİR ARANIYOR!

**AZİZ
NESİN**

— 48 —

— Evet... Yakacaksın yor-gaaani... Namus bu, kan ile temizliyeceksin. Biliyorum ki var er angi bir ayleler, namus işinde pek öyle düşkün değildir.

O «Namus» diye bağıyor, ben «Namus» diye bağıyorum. Allah çok şükür namus diye bağıra bağıra bir yandan da rakıyı çeke çeke sızdı, başı göğsünün üstüne düştü. Ama yine de, — Namus, namus... diye sayıklıyor.

— Namuss, namuss!.. diye tıslarken yanakları şişip şişip iniyordu.

Birden uyanmasın diye korkundan ben de onun gibi, — Namus, namus... diye mırıldanarak toparlandım. Kendimi sokağa atmak için yine böyle mırıldanıp yavaş yavaş ayağa kalkarken, birdenbire arkamdan tiz bir kahkaha duyunca, sırtıma kurşunlar boşalıyor sanıp ürktüm, birden,

— Hayy... diye bağırdım. Arkamda kahkahalarla gülen Betüş'tü. Ben, şaşkınlıktan hâlâ bir elim kalbimin üstünde «Namus, namus!» diye mırıldanıp duruyordum.

Betüş, gülmekten iki büklüm koltuğa yığıldı, gözlerinden yaş geliyordu.

— Neredeydin demindenberi? diye fısıldadım.

— Banyodaydım... dedi, siz başbaşaayken ben de fırsat diye banyo yaptım. Hadi o her zamanki gibi «Namus» diye bağı-rıp duruyor; peki sana ne oluyor da «Namus» diye tıslayıp duruyorsun?

Ayağa kalktı. Üstündeki ince elbiseyi çıkarmadan, omuzlarından aşağı kaydırarak sıyırdı.

— Reşiiit!.. diye seslendi.

Vale geldi.

— Beyfendiye al da yuvasına götür...

Reşit, bıyıkları göğsünün üstüne düşmüş olan Kâzım Bey'i koltuklarının altından tutup kaldırdı, bir kolunu omuzuna atıp sürükliyerek adamı çıkardı.

Betüş'ün ayaklarının dibinde ipekli elbise tortop duruyordu. Betüş, iki kolunu boynuma doladı. Böyle bir şey ilk oluyordu. Şaşırdım. Hem de korkuyordum.

— Aman, kocanız? dedim.

— Kocam mı, diye güldü, o çoktan yuvasına girdi. Onun yuvası vardır. Ben sana kaç kere «kocaların sertinden korkulmaz; koca ne kadar sert olursa, karısı da o kadar yumuşak olur» dememiş miydim?

Koluma girip beni yatak odasına sürükler gibi soktu.

— Kocam çok kıskançtır, dedi, sana da anlattı mı tebeşir hikâyesini... Yeni tanıştığı her erkeğe bu masalı anlatır.

— İskarpininin altına tebeşirle imza attığı yalan mı?

— Doğru... İlk zamanlar bu budalalığı yapardı. Sonra bana

itimadı arttı demek ki, vazgeçti bu budalalıktan... Sanki, yeni iskarpin alınamaz mı başka? Budala işte... Neye böyle yaptığını, «Namus!» diye bağırdığını anladın mı? Başka ne yapsın, elinden başka şey gelmiyor. Başka erkeklerin bana yaklaşmalarını önlesin diye işte böyle atıp tutup gözdağı veriyor.

Yataktaydık. Zalım bir kadındı Betüş... Erkek Kâzım Bey'e öyle acıdım ki...

SERT KOCANIN HASTALIĞI

O geceden sonra Betüş'ün evine yerleştim. Artık bir aile oldukt, kaynaştık birbirimize. Fakat Erkek Kâzım Bey huyunu hiç değiştirmede. Her akşam geliyor, birlikte içiyoruz. O yine «Ben asarım keserim!» diye namustan söz ediyor. Geceyarısına doğru sızıp kalıyor. «Namus, namus!» diye sayıklıyor.

Betüş yine her zamanki gibi, — Reşiiit!.. diye bağıyor.

Vale geliyor.

— Reşit, kaldır Beyfendiye yuvasına!

Reşit, Kâzım Bey'i koltuk altlarından tutup sürükliyerek çıkarıyor.

Sonra Betüş, kollarını boynuma doluyor, yatak odasına giriyoruz.

Bir gece yine Betüş:

— Reşiiit! diye bağırp da Vale içeri girince, ben artık alışı-tım ya, kendimi aileden sayıp, işgüzarlık ettim, Betüş'ten önce:

— Kaldır oğlum Reşit, Beyfendiye yuvasına götür!.. dedim.

Bu sözüme Betüş bir kızsın, bir içerlesin... Vay efendim, ben ne karışıyordum. Böyle bir sözü, karısı olarak ancak o söyleyebilirmiş. Zevce olarak kocasına karşı vazifeleri varmış. Hiç bir zaman bu vazifelerini ihmal edemezmiş. Yüksek seviyeli insanların kendilerine mahsus âdetleri ev kanunları varmış. Ben bunları bilmiyordum. Kaba bir adammışım. Ne hakla onun aile vazifesine karışıyordum. O kendisi kocasına ne isterse söylemiş, ama bana ne oluyormuş. Hüngür hüngür ağlıyordu.

Ben sana bir şey söyleyeyim mi oğlum, bu senin akraban olan Betül de kocası da düpedüz deliydi. Yahu ben ne yaptım, ne söyledim de bana öyle çıkıştı, hiç anlıyamadım ki... Kendisi durmadan kocasını da, yüksek sosyeteyi de batırır, söylemediğini bırakmaz, sanki ben ne söyledim ki... Oğlum, bunların hepsi dejenere. Ama darılma sözüme akraban diye... Anlat dedin de anlatıyorum.

Neyse efendim, ben bunu yal-

var yakar susturabildim. Af diledim. Ağlamaktan gözleri şişmiş. Bu vaka ilk kavgamız oldu. Yani kadın, sosyetenin kanunlarına son derece riayetli.

İşte böylece yaşayıp gidiyoruz. Yalnız benim anlıyamadığım bir şey var: Reşit, Erkek Kâzım Bey'i koltuk altlarından tutup sürükliyerek yuvasına yerleştirdikten sonra biz Betüş'le yatağa girdik mi, tam sevişirken Betüş, yatağın yanındaki ipi çekip bir çingirak çalıyor. Bu çingirakın ne demeye geldiğini bir türlü anlıyamıyorum. Soruyorum, söylemiyor. Bir kere çok ısrar ettim.

— Bu çingirak, bizim Reşit içindir. Ben söylemeden yatmaz da... Yatması için çingirak çalıyorum.

İyi ama tam öyle zamanda mı çingirak çalınır... Hem bir kere değil ki, birkaç kere çalıyor.

Bazan da sabaha kadar birkaç nöbet çingirak çalıyor. Benim elim onun omuzuna gitti mi, onun eli de çingirakın ipine gidiyor: Çingir çingir...

Hani gazetelerde çıkan evlenme ilânları vardır ya; elâleme duyururlar: Bakın, duyun ha, biz marifet yaptık!

Betüş de öyle, çingirakı çalıp haber veriyor gibi: Çingir çingir!.. Duydunuz mu?

Bu çingirak benim midemi bulandırdı ama, neyin nesli olduğunu anlıyamadım. Adaaam sende, ne olursa olsun, bana ne?

Betüş'ün bir huyu daha var: Karanlıkta uyuyamıyor. Onun için sabaha kadar lâmba yanıyor. Ben de inadına aydınlıkta uyuyamam. Nasıl uyuyayım, bir yandan şıkır şıkır lâmba yanıyor, bir yandan çingir çingir çingirak çalıyor.

Evde merak ettiğim bir şey daha var: Erkek Kâzım Bey'in her gece kargatulumba götürüldüğü yuvası neresi? Ben evde böyle bir yuva göremedim. Pırâye'ye sordum.

— Babamın yuvasını Betüş yapıyor ya... diye alaya vurdu. Kâzım Bey'in nerde yattığını bir türlü anlıyamadım.

İşte böylece geçinip gidiyoruz. Derken, Erkek Kâzım Bey, her nedense, günlerden sonra beni karısından kıskanmaya başladı. Olur şey değil... Adama ne oldu birdenbire? İlk günler al-dırdığı yoktu.

Bir sabah Betüş'le kocasının kıskançlık kavgalarını duydum. Betüş kalkmıştı yataktan, ben daha yatıyordum. Sanki kulağı-

**İŞLERİNİZDE
EMNİYET SÜR'AT.**

**ÇEŞİTLİ PARA
İKRAMİYELERİ.**

**ÖMÜR BOYUNCA
AYLIK GELİR.**

**TÜRKİYE
VAKIFLAR BANKASI**

VERİR

(Basın: 22153—A—13390—235)

mın dibinde konuşuyorlarmış onların ağız kavgalarını duydum. En sonunda Kâzım Bey karısına:

— Ya o-ya ben!.. İkimizden birini tercih et!.. diye kestirip attı.

Betüş:

— Neden böyle sinirlendiğini. kıskançlığa kapıldığını hiç anlıyamıyorum, dedi, bu ilki değil ki..

— İlk değil ama, öbürleri çekip giderlerdi. Bu herif eve postu serdi. Bunun gideceği yok...

— Daha iyi ya... Dedikodu olmaz hiç olmazsa... Sen açık söyle şunu: yoksa artık hoşuna gitmiyor mu?

— Gitmiyor. Bu herifi istemem, o kadar...

Bunlar ne biçim konuşmalar, hiç anlıyamıyorum. Bu evde esrarengiz bir işler dönüyor ya...

Betüş kocasına:

— Ben adama durup dururken yolveremem. Hem niçin kovacakmışım elin garibini, mü kemmelen vazifesini yapıyor.

Ne diyor bu kadın yahu...

Bunun üzerine o koca adam, Erkek Kâzım Bey, hüngür hüngür ağlıyarak, karısına:

— Götürsün öyleyse, dedi, ben de senden intikamımı almazsam, bana da Erkek Kâzım demesinler...

Sesler kesildi. Ben bu konuşmalardan hiçbir mâna çıkaramadım. Acaba nerede konuşuyorlardı ki, sesleri ayan beyan duyuluyordu.

Kâzım Bey işine gitti. Ben banyo yaptım, tıraş oldum. So-kağa çıktım. Akşam geç geldim eve. Erkek Kâzım Bey, büyük bir samimiyetle:

(Devamı var)

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer
Akbaba Matbaası
Kapak: Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:
Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

İLAN FİYATI:
Kapak içi, santimi 20 lira,
iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basım ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiyatı: 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

Ufak tefek adam

Bardan çıkan ufak tefek adamın ağız burnu kan içinde, bir gözü mosmordu.

Oradan geçmekte olan kibar bir adam merakla sordu:

— Mösyö sizi kim dövdü?..

— Şu barda kereste gibi bir adam var o!...

— Peki, benimle beraber gelin de şu meseleyi halledelim.

Kibar adam, ufak tefek adamla beraber bara girdi, herkül kılıklı adamın yanına yaklaştılar.

— Bu beyin gözünü morartan siz misiniz?...

— Evet n'olacak?...

— Bir daha yapabilir misiniz?...

— Lafı mı olur, dedi iri yarı adam ve ufak tefek adamın sağlam gözüne bir yumruk indirdi.

O zaman kibar adam ufak tefek adamın kolundan tuttu:

— Gelin dedi, boşuna çene patlatmışım aptalın biriyim!...

SAĞIR PİRELER

Bir ilim adamı pire üzerinde çalışmalar yapıyordu. Binlerce si arasından itinayla seçtiği bir pireyi, beyaz bir kâğıt üzerine koydu:

— Pire sıçra! dedi:

Pire sıçradı.

İlim pireyi aldı, bacaklarını kesti, ve eski yerine bırakıp, tekrar bağardı:

— Pire sıçra!

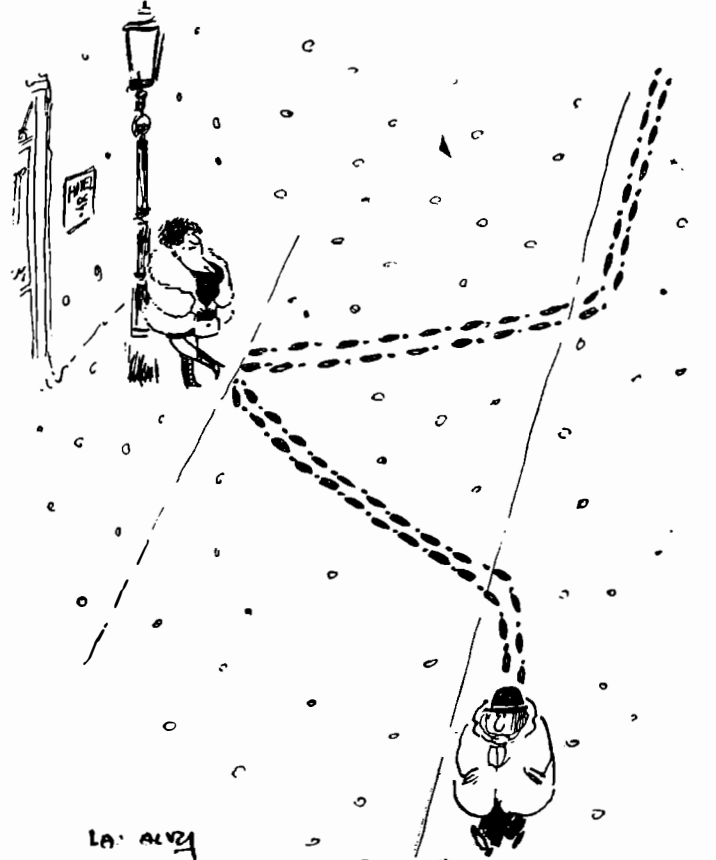
Pire sıçramadı.

İlim hemen not defterine şunu yazdı:

— Ayaklarını kesince pire sağır oluyor!...

— Aman ne güzel çocuklar.. Aralarında ne kadar var?
— Dört tane «gebeliği önleyici hap!»

Yazısız

Bisiklet

İL 1942.. İkinci Dünya Savaşının en hararetli günleri... Calino paraşütçü olarak harbe katılıyor. Arkadaşlarıyla beraber, onları Fransa'ya götüren uçakta kumandanın talimatını dikkatle dinliyorlar...

— Önce diyordu kumandan, ildüze kadar sayın! İlk halkayı çekin, birinci paraşüt açılacak! Sonra üçüze kadar gene sayın, ikinci halkayı çekin, öteki paraşüt açılacaktır... Üçüncü işiniz, ayaklarınız yere değer değmez paraşütü katlayacaksınız, eğer mümkünse, bir yere gömeceksiniz!.. Dördüncü işiniz: Kuzey batı istikametine doğru ilerliyeceksiniz. Beşinci işiniz, Grande Breteche'e varmaktır! Altıncı iş: Kışın yapraklarını dökmeyen ağaçlardan müteşekkil ormanı katedip tam batı ucundan çıkacaksınız! Yedinci iş: U ve S ile gösterilen noktalara göre 35 derecelik bir açı yaparak ilerliyeceksiniz. Ta.. ki karşınıza bir duvar ve saman yığını çıkana kadar. Sonra saman yığınının altındaki saklı bisikletlerle şehre ineceksiniz!

Calino uçaktan atlar atlamaz söylenenleri harfiyen tatbik eder: Birinci halkayı çeker, paraşüt açılmaz. İkinciye çeker, o da açılmaz. Yerle gök arasında kalan Calino bağırır:

— Başından beri bu iş aksi gidiyor, Allah vere de bisikletleri yerinde bulsak!!!

SEKİZ

Buz revüsü kocaman afişlerle bir artist aradığım ilân ediyordu. Namzetlerden en iddialısı emprezaryoya müthiş numarasını anlatıyordu:

— Mavi Tuna valsyle buzun üzerinde 6 çiziyorum.

— O da bir şey mi? dedi emprezaryo, bana boşuna vakit kaybettiriyorsun, çocuk işi bu!

— Durun, ama bunu tek ayakla değil, aynı anda sol ayağımla 6, sağ ayağımla da 2 çizmek suretiyle yapıyorum!

— Bir göz doktorundan 1 yıl gördüğünüze dair rapor getirmediğinize size kızımı veremem!

Dünya Karikatürleri

-HÂLÂ BAŞIN AĞRIYOR MU?
-HAYIR, ŞİMDİ AYAKLARIM AĞRIYOR!

-ÖZÜR DİLERİM, ŞAHSÎ BİR ŞEY
KONUŞACAĞIM!

-KARIN, BÜTÜN EVİNİZİ GEZDİRDİ... EN ÇOK
YATAK ODAĞIZA BAYILDIM DOĞRUSU!..

-KOCANA KÜRKÇÜNÜN YİRMİBİN
LİRALIK FATURASINI GÖSTERİN-
CE NE DEDİ?
-HIÇ BİR ŞEY... DİLİ TUTULDU!..

Amerikalı atlet Hansen, sırkla atlamada 5 metre 10 santimi geçerek kendi rekorunu yine kendi kırdı.

1964 Tokyo Olimpiyatları

60 KARİKATÜR REKLAM STÜDYOLARI

1964 YILININ
SON ÇEKİLİŞİNDE

6

MİLYON
VEREREK

ERİŞİLMEZ BİR REKOR KIRAN

ZİRAAT BANKASI da

1965 YILININ İLK ÇEKİLİŞİNDE:

7'5

MİLYON VEREREK

kendi rekorunu yine kendi kırıyor...

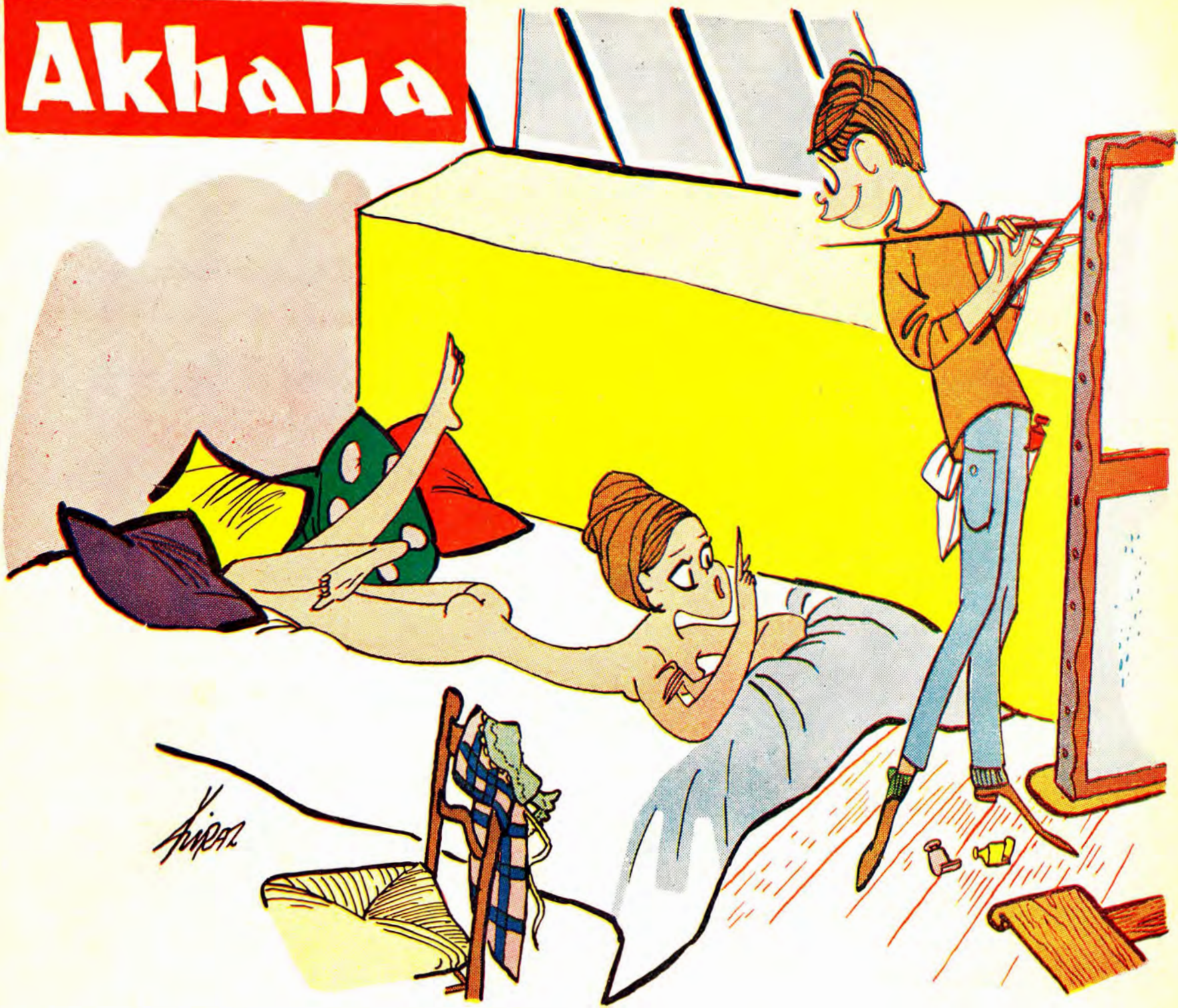
ÜST ÜSTE İKİ ÇEKİLİŞTE

13 500 000 Lira

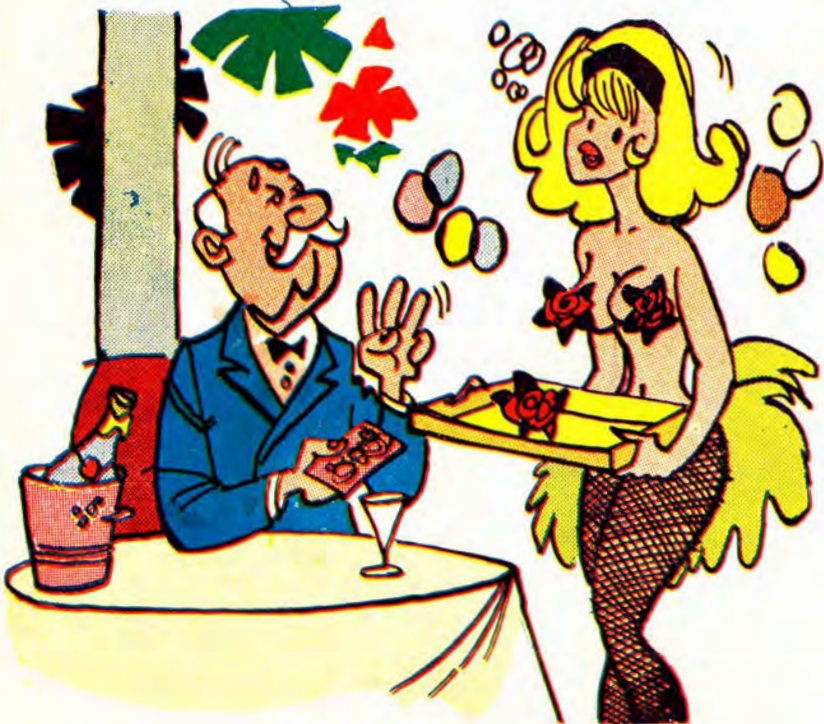
BÜTÜN TASARRUFLARINIZI ZİRAAT BANKASINDA TOPLAYINIZ

ZİRAAT BANKASI

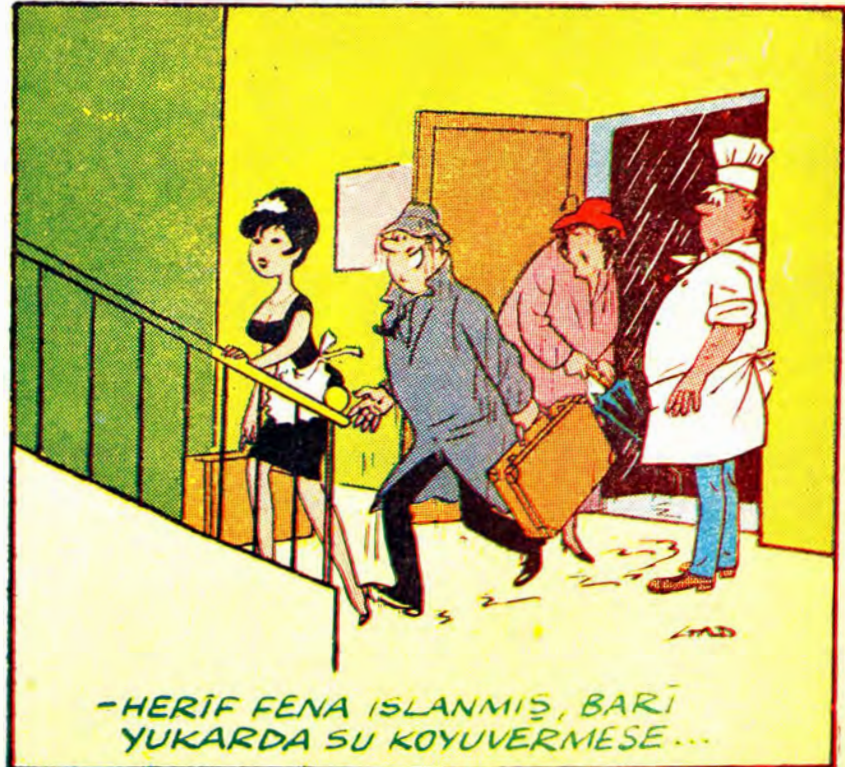
Akhaha

-UNUTMA, BANA SADECE RESSAM GÖZÜYLE BAKACAĞINI VADETMIŞTİN...

-YOOO, BİR TANE OLMAZ...
BEN ÜÇ GÜL İSTERİM!

-HERİF FENA İSLANMIŞ, BARI
YUKARDA SU KOYUVERMESE...